

31
JOCs
FLORALS
Escolars

Curs 2017-2018

Frases il·lustrada · Poesia · Narrativa · P. Visual · Còmic

AJUNTAMENT DE
SANT BOI DE LLOBREGAT

PRESENTACIÓ

Una activitat que fa més de 30 anys que se celebra al nostre municipi, concretament 31, és una activitat que ja forma part de la nostra història com a ciutat i de la història personal dels milers de nens i nenes que han aportat les seves creacions literàries.

Durant aquests 31 anys de Jocs Florals Escolars, els infants de Sant Boi ens han regalat un llibre com aquest, ple de petites obres d'art. Poesies, narratives, còmics i poesies visuals plenes de sentiments, desitjos i històries vinculades amb la realitat que ens envolta, davant la qual els infants no són indiferents.

No hem d'oblidar en aquest llarg procés d'aprenentatge, la tasca de professors i professores que durant el curs escolar motiven i recolzen els treballs dels seus alumnes ajudant-los amb indicacions, comentaris i correccions que donen com a resultat uns treballs de gran qualitat.

Volem també felicitar les famílies. Sou el motor de la creativitat, la curiositat i l'estimulació dels infants i compartiu amb ells i elles la il·lusió, els nervis i alegries.

Per últim, gràcies a l'equip de l'Àrea de Ciutat Educadora que, des de la rereguarda, són garants de la qualitat i l'àmplia participació dels Jocs Florals i que, amb la seva il·lusió, ha contribuït decididament a la seva consolidació com un instrument educatiu.

Gràcies a tots i totes per fer realitat aquest procés d'aprenentatge, per la feina ben feta, per la il·lusió reflectida en els treballs, per seguir donant vida als Jocs Florals Escolars de Sant Boi.

Desitgem continuar celebrant amb vosaltres l'expressió artística literària, la passió per la creativitat i l'emoció dels infants participants.

Moltes felicitats!

Alba Martínez Vélez
Tinenta d'Alcaldia de Ciutat Educadora

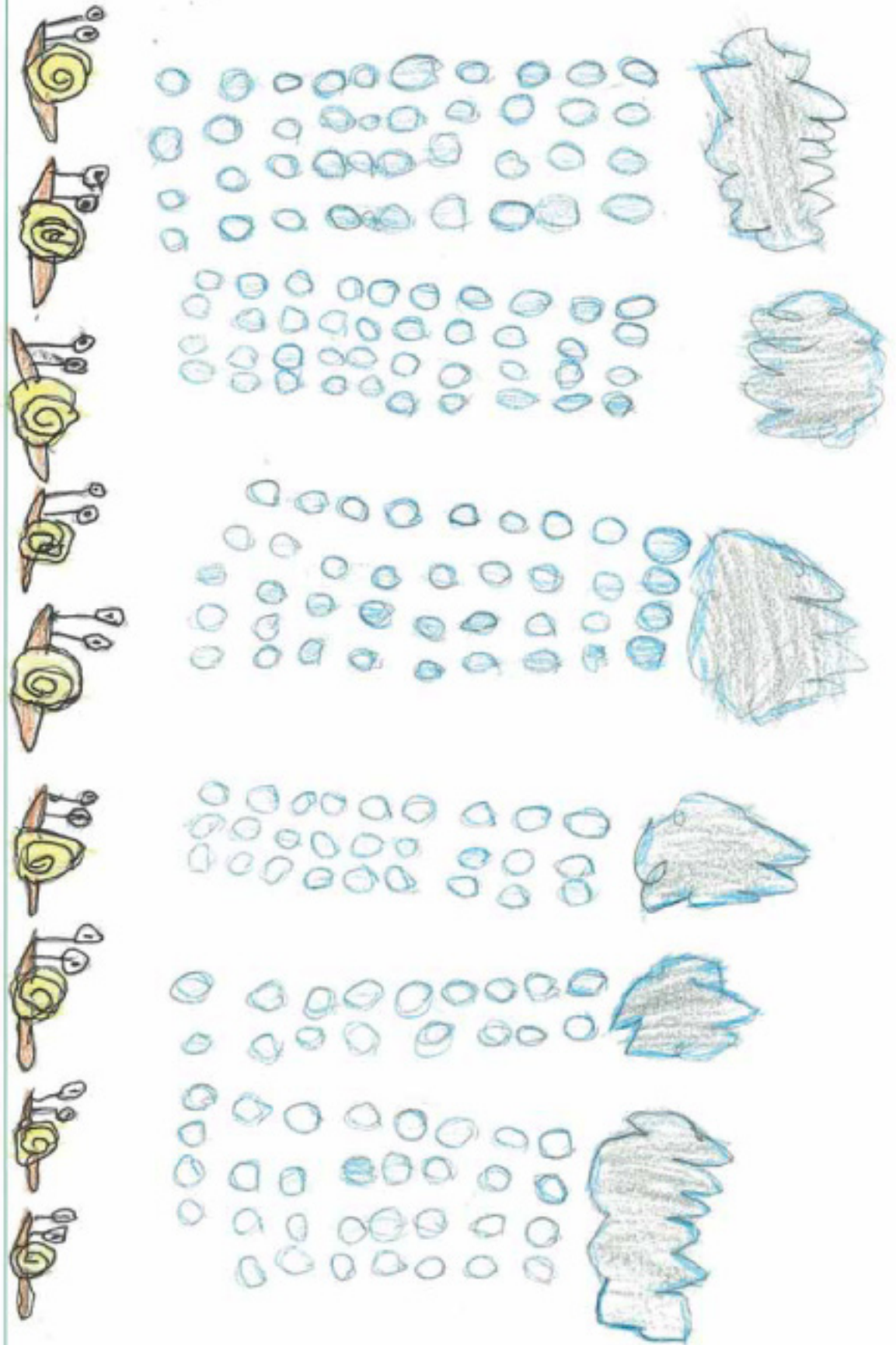
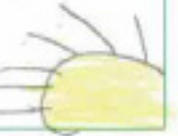

FRASE IL·LUSTRADA

"Els cargols" Héctor Martínez Perogil	1r de Primària	Escola Massallera
"El meu avi és fabulós" Lucia Vicente Gómez	1r de Primària	Escola Benviure
"La pantera negra" Mauro Daza Olmo	1r de Primària	Escola Marianao
"La felicitat" Exaequo Gisela Villa Cuello	1r de Primària	Escola Casablanca
"La ballarina" Exaequo Yashi Hu	1r de Primària	Escola Santo Tomás
"El drac" Exaequo Irene Rodríguez Ventura	1r de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"La jaqueta" Exaequo Andrea Elisabeth Vela	1r de Primària	Escola Antoni Gaudí

Quan plou i fa sol passen els carques.

EL MEU AVI ES FABULOS I
M'ASTIMA COM UN OS.

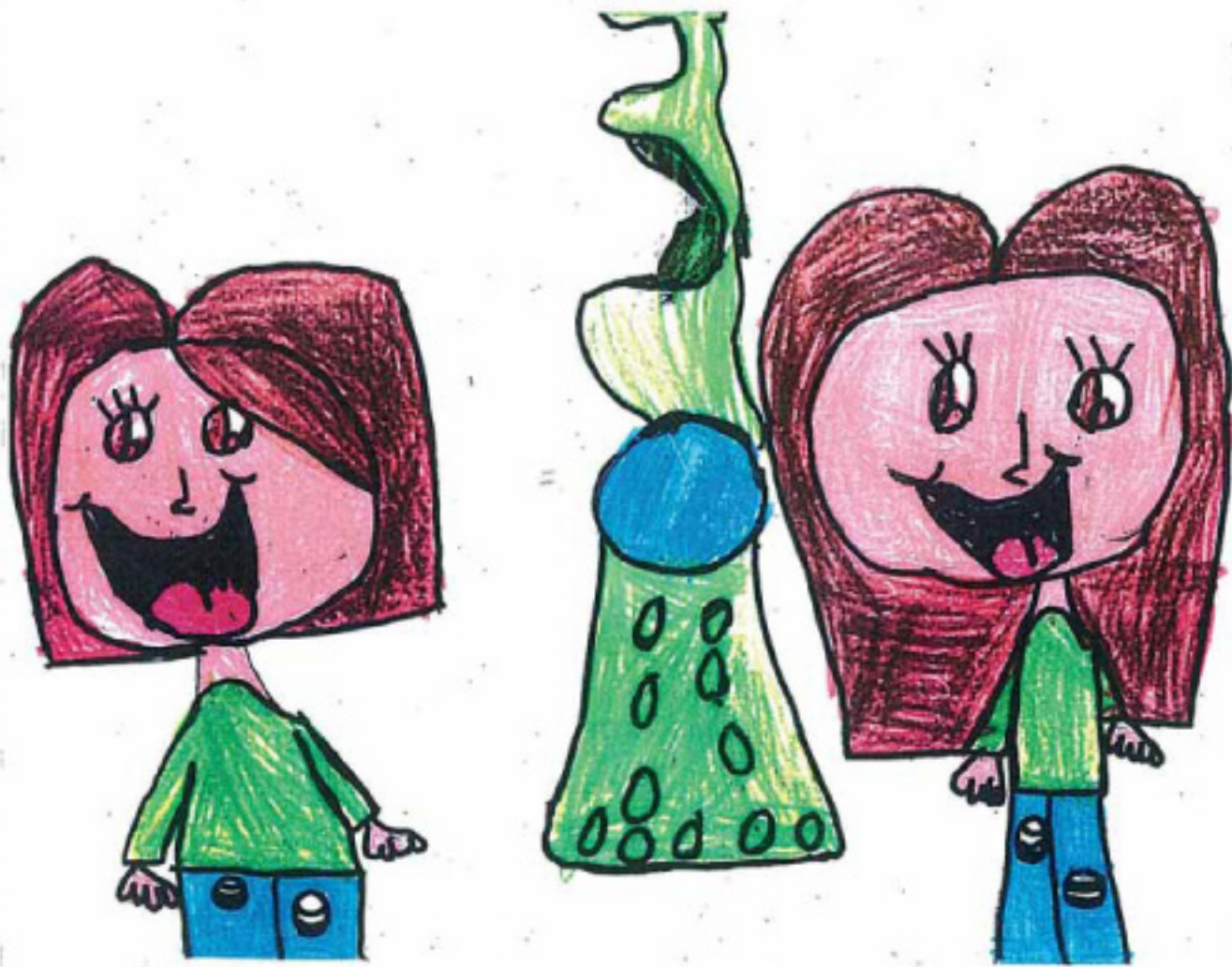
M'agrada la pontera negra com la nit
perquè és un depredador que viu a la
selva que està plena de colors i
animals.

Felicitat

Ser feliç quan la mervella
i ja ho hem experimentat.

La ballarina

La ballarina fa ballet per divertir-se.
Té sabates de puntetes i un mallot
per girar i ballar.

EL DRAC

Per Sant Jordi
m'he enamorat
del drac.

LA JAQUETA

EM POSO UNA JAQUETA
MENTRE BUSCO UNA MALETA.

POESIA

"Jo vull ser pianista" Exaequo		
Jordi González Pordomingo	2n de Primària	Escola Barrufet
"La petita floreta" Exaequo		
Laila Guerrero Figueroa	2n de Primària	Escola Casablanca
"La meva vida" Exaequo		
Asier Gómez	2n de Primària	Escola C. Cooperativa
"El meu professor" Exaequo		
Antonio Madrid Ros	2n de Primària	Escola Massallera
"El pastís" Exaequo		
Aitana Palma Barba	2n de Primària	Escola Marianao
"El llop canta" Exaequo		
Hugo Casado	2n de Primària	Escola Santo Tomás
"Els somnis"		
Berta Quiroga Hernández	3r de Primària	Escola Antoni Gaudí
"La meva història amb un mosquit"		
Abel Ferriz Calero	3r de Primària	Escola Rafael Casanova
"Els meus menjars preferits"		
Yara Pérez Collazos	3r de Primària	Escola Casablanca
"Siria" Exaequo		
Cristina López Bustamante	4t de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"La magia" Exaequo		
Carolina Muñoz Simón	4t de Primària	Escola Barrufet
"Els meus pares"		
Pol Gómez Morillas	4t de Primària	Escola Marianao
"El meu cosí" Exaequo		
Yeray Muñoz Lara	4t de Primària	Escola Massallera
"La meva classe" Exaequo		
Pau Cabezas Quirós	4t de Primària	Escola Vicente Ferrer
"La carxofada" Exaequo		
Arià Juan Farrán	5è de Primària	Escola Amat Verdú
"Com sóc jo" Exaequo		
Javier Martínez	5è de Primària	Escola Montbaig
"El bulling"		
Ainara Manzano	5è de Primària	Escola Benviure
"Els petons" Exaequo		
Laura Moruno Baena	5è de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"El mar" Exaequo		
Anna Maese Raventós	5è de Primària	Escola Santo Tomás
"No ho permetis"		
Helena Bueno Giménez	6è de Primària	Escola Antoni Gaudí
"Un pas ben gros" Exaequo		
Unai Castro Reina	6è de Primària	Escola Rafael Casanova
"Els meus millors amics" Exaequo		
Alba Borrás García	6è de Primària	Escola Salesians
"Somien?"		
Javier García Ayala	6è de Primària	Escola Benviure

o Jo vull ser pianista

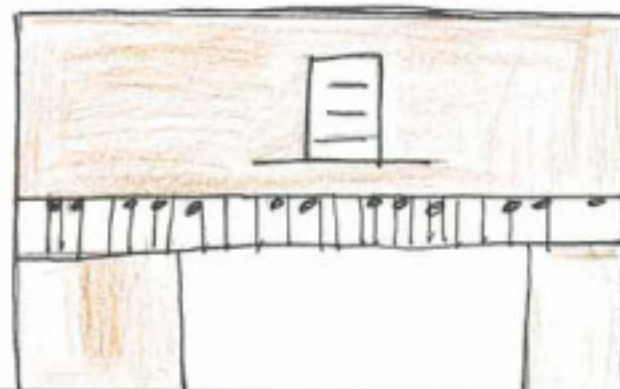
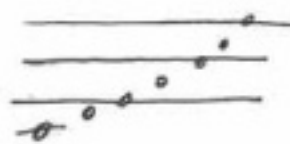
♪ Jo vull ser pianista
i un gran artista.

Jo toco el piano
i també canto.

Jo canto una nadala
i ballo una dansa.

Com m'agrada tocar
i que la família em pugui escoltar.
Estic molt content

♪ i algun dia faré un concert.

La petita floreta

Va néixer una petita floreta
que veia cantar i ballar.
En arribar la primavera
molt contenta es veia passar:
Estic molt contenta!
veig a cantar i ballar.
Oh! el sol també ha sortit!
veig a cantar i ballar.
Ara plou i el sol està ahí...
Mira, quants colors!
és l'arc de Sant Martí i
veig a cantar i ballar,
perquè m'agrada la primavera.

LA MEVA VIDA

El meu barri es molt bonic
i també divertit
és el millor barri
on els carrers hi volen beure.

La meua escola
és la millor
I els meus companys
són els preferits més que els mosquitos.

La meua família
s'encanta
el meu pare i la meua mare són els millors
i els meus avis i avies em cuidant molt.

I tot això em fa feliç

AUTOR/A Antonio Madrid Ros

NIVELL 2n. segon

EL MEU PROFESSOR

Tinc un professor
que es mol enginios

Tinc un professor
que m'ajuda molt.

Es mol carinyós
i m'estima molt.

El meu professor
sap molt,

Perque ha estudiat
i ha millorat "mogollon".

AUTOR/A Aitana Palma Barba

NIVELL 2n

El partit

Partit deliciós

Com un os.

De color de xocolata
se'l menjarà la meua gata,
que portarà una bata
i una disfressa de pirata.

El pirata menjarà una patata
amb la seva princesa,

de color rosa i amorosa.

La princesa es tornarà boja
i de color vermella,

però ella sempre semblarà una estrella.

L'estrella sempre brillarà
i al cel sempre estarà.

El llop canta

A la muntanya hi ha un llop.
El llop canta.
Quan canta els arbres escolten.
Els arbres avisen als conills.
Els conills avisen els esquiroles.
Els esquiroles espasen a cantar.
Els rucs canten.
! tots es posen a ballar!

ELS SOMNIS

Jo tinc molts somnis
en els que surten ovnis.
També somio amb gripaus
que es transformen en prínceps blaus.

Les bruixes piruixes,
en els meus somnis, mengen maduixes!
Els monstres són de color verd
i el dolent, sempre és el que perd.

Jo somio amb princeses
que són de les històries, les més lletges.
Tenen de mascotes uns follets
que es tiren molts pets.

AUTOR/A Abel Ferrer Serra

NIVELL 3rA

LA MEVA HISTÒRIA AMB UN MOSQUIT

Quan era petit
Em va picar un mosquit
i jo li vaig dir... Eh, bonic
que m'has picat al melic!
Oh, perdó!
Pensava que era un meló.
I jo li vaig contestar... M'has fet mal
ets un animal.
Però em posaré aigua freda
i em quedarà com la seda.

AUTOR/A Yara Pérez Collazo

NIVELL 3r-2

Els meus menjars preferits

Quan menjo un bombó
em poso a cantar una cançó.
El bombó és rodó
i amb molta dolçor.

Quan menjo formatge
em poso a ballar.
El formatge el fa el formatger,
té una samarreta de color vermell
i el formatge també.

Quan menjo gelat
penso en el mar.
El mar té unes onades
molt grans,
tan grans com el meu gelat.

Quan menjo xocolata
ballo la «bachata».
M'agrada la xocolata blanca
potser desfeta o en tauleta.

Aquests són els meus menjars
preferits
i molt exquisits!

AUTOR/A Cristina Lopez Burelammonte

NIVELL 4+A

SÍRIA

Refugiats del món,

a vosaltres que us enganyen

 dient que ja us falta poc,
però la veritat és que encara

heu de recórrer tot un món.

Viatgeu amb moltes esperances,
penseu que al arribar a un altre lloc

la vida serà millor

i el passat es farà pols.

Però per desgràcia

hi ha molts conflictes al món

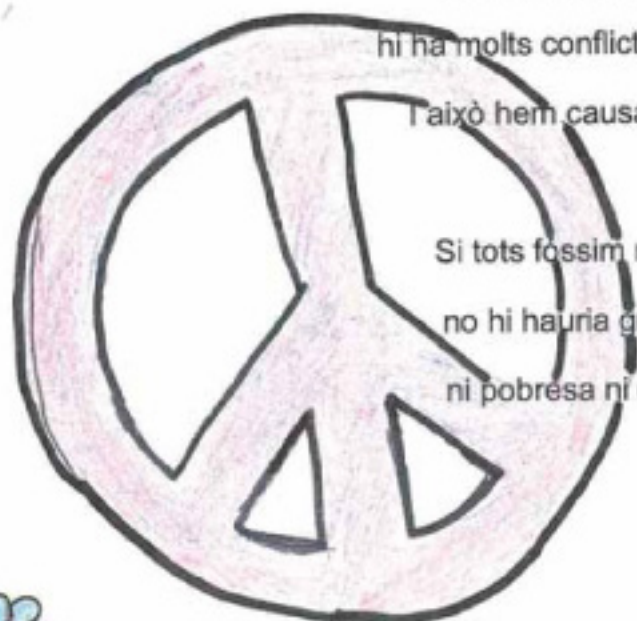
i això hem causa tristor.

Si tots fossim millors

no hi hauria guerra,

ni pobresa ni dolor.

AUTOR/A CAROLINA MUÑOZ SIMÓN

NIVELL 4+

LA MÀGIA

La màgia està
on la volem buscar,
disfressada de mil formes
la podem trobar .

La màgia
és de mil colors,
per això sempre
està dins de les flors.

La màgia
està en la ment,
en la diversió,
en la imaginació dels nens.

La màgia
està en el vent
en l'aire flotant
com purpurina volant.

Però recorda,
recorda sempre el millor :
que la màgia
està al cor.

AUTOR/A Pol Gómez Morillas

NIVELL 4t

Els meus pares

Abans estava trist
perquè els meus pares es van separar,
però ara ja no ho estic
perquè ho vaig superar.

Cada dia em trobo més bé,
però encara em costa en certs moments.
M'ho passo bé amb el pare,
però això no significa que no ho faci amb la mare.

Quan m'ho van dir
vaig plorar i plorar,
però vaig sentir que no sóc l'únic,
que encara estan amb mi
i que no em deixen d'estimar.

AUTOR/A

Yeray Muñoz Lara

NIVELL

4T de Primària

EL MEU COSÍ

Estic estirat al llit
i no paro de rumiar
les coses que faré demà.

Arriba el cap de setmana,
dies per descansar.
Estaré amb la família
junts podrem jugar.

Sobretot amb el Genís,
el meu estimat cosí.

Com tenim la mateixa edat
hi ha molta complicitat.
I encara que ens barallem
sempre, sempre l'estimaré.

Gràcies, Genís
per ser també...
el meu millor amic.

AUTOR/A Pau Caberas Quirós

NIVELL 4t

LA MEVA CLASSE

La meva classe no és perfecta,
però per a mi és la millor.
Té esportistes, matemàtics,
poetes i escriptors
i, tots som creadors!

Dia a dia ens coneixem,
a totes hores xerrem:
al pati, a anglès
i també al menjador.

Hem anat de colònies
i ho hem passat molt bé,
jugant i explicant acudits,
tant de dia com de nit.

La meva classe no és perfecta,
però per a mi és la millor.

AUTOR/A Arià Juan Farran

NIVELL 5èB

La carseofada

Arenu hem anat a la carseofada
que es feia a la plaça de l'ajuntament.
Que només es fa a l'any, una vegada
i estava ple de gent.

Hi havia un grup tocant
sobre un escenari negre
mentre la gent al voltant
estava ben alegre.

Al cap d'una estona
per la Rambla hem passejat
doncs la tarda era ben bona
i l'hem aprofitat.

Hem ballat i hem cantat,
hem jugat a piloto
fins que ens hem cansat
i ja hem fet mitja volta.

com sóc jo

Sóc diferent
no sóc com tota la gent,
però tampoc sóc lent,
sóc molt intel·ligent.
Sóc un xerraire
que nota el so de l'aire.
Sóc molt mogut,
però controlo la meva actitud.
El meu problema no fa pena,
sé que és difícil d'entendre,
com si estigués en altre planeta.
Sóc molt esportista i m'agrada el futbol
però, a vegades, em queixo sense raó.
Tinc una ment que ningú entén,
encara que el meu cervell,
és molt potent.
Si algú és millor he d'aplaudir
i amb la vergonya
em faig un embolic.
Puc córrer, puc pensar
i puc treballar,
però quan m'enfado
ningú em pot parar.

EL BULLING

Al cole no vol anar
perquè sempre li fan mal.
Ell comença a plorar
perquè empentes li volen donar.

Això no li agrada
no sap que pensar
perquè no li estimen
i el volen fer mal?

Tan sols vol plorar
no vol ni jugar
a casa sempre està
i no vol parlar.

Es riuen d'ell
no te cap amic
no sap el que dir
tan sols vol fugir.

Amb ell parlaré
amb ell jugaré
jo li abraçaré
i molt li estimaré.

AUTOR/A Laura Morera Badia

NIVELL 5èA

ELS PETONS

Hi ha petons bonics, petons dolents,
petons dolços, petons amargs,
petons alegres, petons tristos,
petons blaus, petons vermells,
petons verds, petons grocs.

Hi ha petons de tots colors:
petons morats, petons marrons...

Hi ha petons amb molt d'amor.

Hi ha petons amb somriures,
així dona gust viure.

Si vols un petó
busca al món, perquè
al món hi ha molts petons
hi tindràs molts en el teu món.

AUTOR/A ANNA MAESE RAVENTÓS

5è.

NIVELL _____

EL MAR

Una piscina salada
blava i amb moltes onades
a l'hivern està glaçada
i a l'estiu està encaimada.

M'hi banyo amb molt de compte
i dels peixos en faig recompte:
grans, mitjans i petits
i molts estan repetits.

Se'l pot recórrer en vaixell,
fent surf o amb un estel.
A l'estiu el gaudeixo nedant
i a l'hivern des de la sorra observant.

AUTOR/A Helena Bueno Giménez

NIVELL 6è

NO HO PERMETIS!

Sembla un conte amb final feliç
una història com moltes altres.
Comença amb un t' estimo molt
i mai deixaré d'estimar-te.

Però la relació canvia
i res no sembla el mateix.
Comencen les discussions
i la incomoditat creix.

Ella sembla que ho supera
i es conforma amb un perdó,
una abraçada delicada,
i també un petit petó.

Però les discussions tornen
de la por, ella no en pot ni parlar.
I és que no passa un dia
que ell no parli sense cridar.

Pensa que és una temporada
però al cap de només uns dies...
la primera bofetada,
i serà més d'una vegada.

AUTOR/A Helena Bueno Giménez

NIVELL 6è

Poc després el primer blau a la cara
però ella sempre callava
perque encara que no ho volia,
per dins encara l'estimava.

Ja no sortia al carrer
per si la gent preguntava.
Per això, dels seus coneguts
ella sempre s'amagava.

Però ja n'està farta i tipa
de tot el mal que li han fet,
i encara hi ha gent que pensa
que una noia no té cap dret.

Encara que no sigui fàcil
hi ha gent que et pot ajudar,
mai no perdis l'esperança
el teu futur pots canviar

no permetis que et menyspreïn,
mai et sentis inferior,
no permetis que et maltractin,
tu vals més que un tresor.

AUTOR/A Unai Castro Reina

NIVELL 6èA

UN PAS BEN GROS

L'any vinent a primer,
noves amistats s'hauran de fer.

Noves assignatures,
com les optatives.

També a l'hora de matemàtiques
espero que no siguin problemàtiques

Fins i tot en català,
que sempre em sap enredar.

Aquest pas ben gros,
és la por de tothom.

Encara que diuen que no,
tothom sap que tenim por.

Diuen que només és un pas
però per a nosaltres ens semblen tres-cents.

Aquest pas tan gros
és per no mirar enrere.

Perquè tots els canvis que tindrem
mai els oblidarem.

Perquè nosaltres els guardarem
en un lloc on ningú els podrà llençar.

AUTOR/A Alba Borràs Garcia

NIVELL 6è E.P.

Els meus millors amics

Quan encara era un nadó
no estaveu al meu costat
però ja fa molt de temps
que a la meua vida heu arribat.

Des de ben petits
no hem parat de jugar
ara que anem creixent
ens estem aprenent a escoltar.

Somriures i rialles
sempre volem compartir
encara que vinguin tempestes
els bons moments no es podran esvair.

Si em dieu algunes coses
sovint em puc enfadar
però sé que en el fons
el que em voleu és ajudar.

No sempre sóc concient
de l'amor que m'heu donat
potser el meu comportament
no ha estat sempre adequat.

No dubteu de que us estimo
Sempre us porto al cor
haig d'aprendre que l'enveja
no és amiga de l'amor.

Vaig dubtar de mi mateixa
quan us vaig veure arribar
el que encara no sabia
es que m'ensenyaríeu a estimar.

Alguns amics van marxant
vosaltres sempre estareu amb mi
la vida va passant
acompanyeu-me fins a la fi!

No sé que faria
si no us tinguéss al meu costat
sou els meus MILLORS AMICS
ELS MEUS ESTIMATS GERMANS!

SOMIEM?????

El meu col·legi és espectacular
encara que no parem de treballar.
L'institut al setembre ens espera
i tot ens anirà de primera.

Unes reflexions hem fet:
Com millorar l'escola que tant estimem?
I ens posem a pensar:

La cooperació és molt important
per a tothom poder ajudar.

Els experiments són fonamentals
per entendre la humanitat.

La manera més fàcil seria
amb il·lusió, paciència i alegria.

Els ordinadors a la taula estaran
però el wifi no ens fallarà.

Fantàstica és la creativitat,
l'hem de deixar volar!!!!

La història vull saber
i els reptes poder superar.

Espero que això us faci cavil·lar
i d'aquesta forma poder avançar.

NARRATIVA

"El tresor del Macx"		
Ona Badia Barrero	2n de Primària	Escola Salesians
"Un conte molt petitet"		
Martina Vázquez Herrera	2n de Primària	Escola Vicente Ferrer
"Les grangeres"		
Lala Ventura	2n de Primària	Escola Llor
"Villa Shakespeare"		
Blanca Fernández	3r de Primària	Escola Salesians
"Tomar en el temps dels egipcis"	Exaequo	
Akram Mesbahi	3r de Primària	Escola Rafael Casanova
"El poder del riure"	Exaequo	
Unai Díaz	3r de Primària	Escola Casablanca
"El caramel màgic"		
Luca Vallejo Barbante	3r de Primària	Escola Vicente Ferrer
"Guerres perquè no hi ha pau"		
Gal·la López Xortó	4t de Primària	Escola Antoni Gaudí
"La història d'un cent peus"		
Celia Criado Felguera	4t de Primària	Escola Joan Bardina
"Que no m'atrapis la foscor"		
Iris Tardido	4t de Primària	Escola Salesians
"Les llavors dels valors"		
Aina Borrás Fora	5è de Primària	Escola Joan Bardina
"Quelcom ensuma malament"		
Albert Sananton	5è de Primària	Escola Llor
"La història de la Lorena i la Lulú"		
Yi Sha Zeng	5è de Primària	Escola Barrufet
"La vida continua"		
Clara de Blas Montoya	6è de Primària	Escola Llor
"Les princeses també es salven soles"	Exaequo	
Nagore Minguez	6è de Primària	Escola Joan Bardina
"Els immigrant i refugiats"	Exaequo	
Adama Dembélé	6è de Primària	Escola Montbaig
"Una oportunitat més"		
Kristel NguetnaT.	6è de Primària	Escola Barrufet

EL TRESOR DEL MACX

Hi havia una vegada un follet que es deia Macx. Era molt divertit, jugava cantava, saltava però el que més li agradava, era buscar tresors.

Un dia li van donar un mapa i va veure que en el bosc hi havia un tresor. El va buscar i buscar. Va mirar i mirar però no el trobava. Va arribar la nit i el follet Macx va sentir un soroll. Tenia molta por i va començar a tremolar. Va ser valent i va anar a buscar la seva llanterna. Va descobrir una llum brillant.

Éra impossible! No s'ho podia creure,

era el tresor! En va posar molt content. S'em va recordar que era l'aniversari de la seva germana Clara. Va agafar el tresor, el va posar en un sac i va sortir corrents per poder-la felicitar.

Pel camí es va trobar un cotxe, però ell no sabia conduir, ni tampoc tenia carnet. Va apretar un botó i el cotxe va avançar. Va arribar a casa i li va dir l'àvia, -Perquè has arribat tard?

-Perquè he anat a buscar un tresor

-No pot ser va dir l'àvia. Vinga anem a donar els regals a la Clara!

-Si vinga!

L'avi li va donar el regal, i el pare i la mare. Va arribar el de la Teta, el Tiet i els cosins. Al final va arribar el del Max. El Max li va entregar el tresor, la Clara el va obrir i van saltar uns petons molt grans!!! El tresor era un sac ple de petons.

Ara vigileu, perquè si segueix llegint, es saltarà del full una abraçada enorme!!.

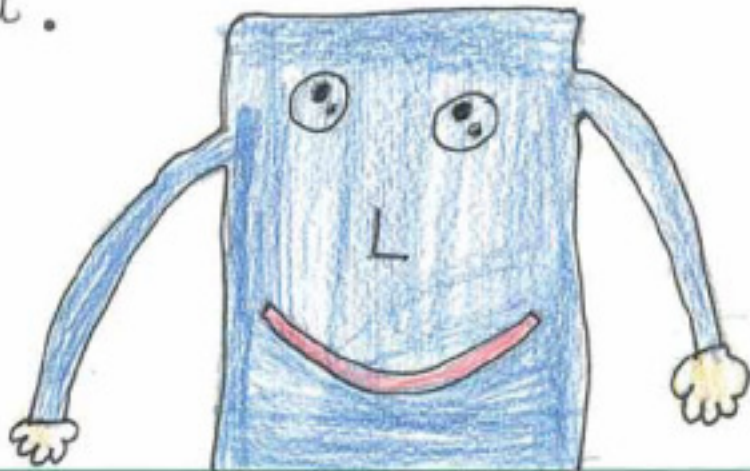
Un conte molt petitet

Hi havia una vegada un conte molt petitet que ningú el volia llegir. Estava trist.

Un dia va venir un nen que es deia David. A David molt li agradava llegir, va obrir el conte petitet, i ho va tornar a tancar. El llibre seguia trist.

Després va tornar amb una lupa a la ma i va llegir el conte petitet i li va agradar molt. El llibre es va posar molt content perquè algú el va escol·lar.

Net aquí un gos, net aquí un gat, aquest conte s'ha acabat.

LES GRANGERES

Una vegada hi havia dos nenes que eren molt amigues una es deia Iris i l'altra Laia, volien ser grangeres i viuen en una granja molt bonica enmig d'un prat. Les dues cuidaven els cavalls, ponis. Un dia van decidir convertir la granja en una hípica. Va començar a venir nens i nenes, muntaven els cavalls i els ponis i s'ho passaven molt bé. Una nit els hi van deixar la tanca oberta i els cavalls i els ponis van escapar de la hípica i es van perdre. Les dues grangeres estaven molt preocupades perquè no els trobaven, van tenir la sort que tots els nens i nenes els van anar ajudar a la Iris i a la Laia.

AUTOR/A Laia VenturaNIVELL 2n B d'E.P.

a buscar els cavalls i els ponis. Tots junts van caminar i caminar fins que els van trobar a la vora d'un riu. Tots es van passar molt contents i van tornar a l'hípica i van organitzar una festa i tots estaven molt molt contents i felices.

AUTOR/A Blanca FerrándezNIVELL 3r

Villa Shakespeare

Fa molt de temps en Villa Shakespeare tots eren poetes, menys un nen, en Max. Tenia 15 anys i la seva família l'obligava a ser poeta, per seguir la tradició del poble. Els seus pares seguien intentant que ho fos però el nen insistia. Un dia en Max va decidir anar-se perquè ell realment volia ser arqueòleg. Va marxar a una cova que segons el llibre de la biblioteca tenia pedres màgiques i precioses. No volia dir res als seus pares perquè ja sabia la resposta: "Ja parlarem!". Llavors es va anar. Va caminar dia i nit, fins que va arribar. Va entrar i va començar a agafar ràpidament totes les pedres que podia. Quan va sortir va dir: — "PFFF, quin camí més llarg que m'espera". Mentrestant a casa els seus pares estaven molt preocupats, perquè no sabien res d'ell. El Max anava per mig camí i no podia més, va decidir fer una paradeta per descansar però es va adormir. Va passar una nit, i al dia següent en Max havia recuperat forces per aguantar el camí que li quedava. Va

Va arribar a casa, i sabia que els seus pares estarien preocupats per ell. Va tocar el timbre i ràpidament es va obrir la porta. Eren els seus pares que van quedar impressionats. Li van donar una abraçada i van començar a preguntar-li a on havia anat. Ell va respondre -
A per aquestes pedres i hem podeu deixar ser arqueòleg?
I van dir -
- Has lluitat molt i clar que et deixarem ser-ho i li van donar una abraçada molt gran.

Fi!

TORNAR EN EL TEMPS DELS EGIPCIS

Vet aquí una vegada un noi que es deia Bo que volia tornar en el temps. El Bo tenia un gran somni que era tornar al temps dels egipcis

Una tarda, quan va tornar de l'escola, un nen desconegut el va cridar i en Bo va exclamar:

- Qui ets tu?

El nen que estava encaputxat li va dir:

- Vols viatjar en el temps?
- Sí! - va dir en Bo -.

El nen el va portar a la màquina del temps i li va dir:

- Aquí està!

En veure allò en Bo li va dir:

- Què t'estàs rient de mi? Si només són escombraries! Jo me'n vaig d'aquí...

Però el nen va agafar a en Bo i el va posar a dins de la màquina estranya i en Bo va començar a exclamar:

- Ajuda, ajuda!!!

No va anar ningú i va pensar que si tocava uns botons que hi havia allà podria sortir d'aquella cosa tant estranya. Aleshores els va tocar i va funcionar perquè la màquina va obrir la porta. Quan va sortir fora va veure un gran cartell que posava "Benvinguts al segle V" i en Bo va exclamar:

- Estic a l'antic Egipte!!! Quina bona sort que he tingut! Ara faré unes fotos perquè ningú s'ho creurà...

Després va aparèixer un estrany home que era igual a un llop amb una cua llarga, el pel fosc i molt enfurismat.

En veure'l, en Bo li va dir:

- Qui ets tu?

AUTOR/A Akram Merbahi

NIVELL 3rA

- Soc un soldat d'Egipte – va respondre l'home – Què fas tu aquí? Avui és l'aniversari del Rei del Sol i els cartells posen que ningú ha d'estar fora de casa seva, només els soldats poden estar fora. Així que jo et portaré a la meva casa amb la meva dona i els meus fills.

En Bo li va preguntar el seu nom però el soldat li va respondre que no en tenia i en Bo es va quedar bocabadat.

Aleshores van anar cap a la casa del soldat...

- Has tornat amor meu? – i es van fer un petó -.

Els nens van estar molt contents de veure el seu pare.

- Tenim visita! Es diu Bo i ve d'un país molt llunyà.
- Vols menjar alguna cosa? – li va preguntar el soldat -.
- No, gràcies. Només us vull fer una pregunta, hi ha aquí alguna màquina del temps?
- Sí – va respondre el soldat -. Però hauràs de portar l'esmorzar el Rei del Sol si vols saber on és.
- D'acord, li portaré – va dir en Bo – Què li hauré de portar?
- Doncs li portaràs xocolata. Per anar cap allà hauràs de passar un palau d'or primer i respondre a una pregunta.

Llavors li va preguntar quan eren set per tres i en Bo li va respondre que eren vint-i-u. Com que va encertar es va obrir una porta gran i li va poder donar l'esmorzar al Rei. Aleshores el Rei li va dir que podia demanar un desig i en Bo va demanar poder tornar a casa seva.

El desig es va complir i en Bo va poder tornar a casa seva.

- Quina aventura que he viscut!! Li he d'explicar a la meva mare...

I vet aquí un gat i vet aquí un gos que aquest conte ja s'ha fos.

AUTOR/A VNAI DIAZ

NIVELL TERCER

El poder del riure

Hi ha havia una vegada un pallaso que es deia Marc. Era alt, corpulent i graciós. Sempre portava una camisa de quadres, un xandall de colors, un barret de copa i unes sabates grogues. Vivia a prop de Barcelona, a Castelldefels, un petit poble on tothom el coneixia i era molt estimat, ja que sempre participava en els diferents actes que feia el seu poble, a més a més també li agradava molt visitar les escoles i els centres d'avis on feia el seu show, d'aquesta manera, aconseguia que grans i petits sempre tinguessin un somriure a la boca.

Un dia el Marc va anar a un hospital a visitar a un amic que s'havia posat malalt i es va adonar de la quantitat de gent que estava ingressada i que passava grans temporades a l'hospital. Llavors va començar a parlar amb metges i infermers i els hi va proposar, poder anar a visitar a aquells malalts i fer-los riure. Estava segur que fent riure a la gent, els hi ajudaria a curar-los.

I així ho va fer, el Marc va començar a anar diàriament disfressat de pallaso als hospitals i amb la seva tècnica va aconseguir curar a tota la gent que estava malalta.

EL CAMEL MÀGIC

Una vegada vaig somiar que jo passejava pel poble. Vaig veure una botiga molt bonica i vaig entrar. Havia un caramel que tenia una espiral i el vaig agafar.

De sobte, em va començar a girar el cap, vaig entrar en un món màgic, en un món on els dracs escopien xocolata enlloc de foc.

Va ser doncs quan vaig escoltar una veu que deia:

- Has de superar 5 proves. La primera és que hauràs de pujar-te al metro amb bales.

Pel camí em vaig trobar amb el meu cosí i li vaig dir:

Què fas aquí?

Ell em va dir que venia a superar unes proves. Jo vaig pensar: Ho podem aconseguir en equip!

I així mateix va passar. Pensàvem que era molt fàcil. Quan vam arribar al metro, vam pujar amb les bales. Cadascú tenia tres vides d'inici però ara ens quedàvem dues vides a cadascú. Llavors vam tenir una idea: el meu cosí distrauria el guàrdia i jo passaria.

I així va ser, el guàrdia es va oblidar que havia de pujar al metro. El metro es va xocar contra la paret i ens va portar al segon nivell, on trobaríem la segona prova. El segon nivell tractava de passar fins al final d'un barranc saltant per xampinyons.

Quan vam saltar tots els xampinyons, va caure un home del cel, ens va donar una espasa a cadascú i ens va dir:

-Si voleu superar aquesta prova heu de superar-me a mi. Vam començar a lluitar, mentrestant jo em vaig entretenir a lluitar. el meu cosí li va clavar l'espasa per darrera.

Vam passar al tercer nivell. Tractava d'anar nedant tot l'oceà però enmig hi havia un perill: havien piranyes i taurons. Ens vam fer disfresses de tauró i va ser molt fàcil passar.

Vam passar al quart nivell. Tractava de donar als fantasmes amb la llum de la llanterna. Ens van donar una llanterna a cadascú, vam obrir la primera porta, l'última. Ens vam agafar a mi i el meu cosí, però al segon intent va ser molt fàcil.

Només ens quedava una vida a cadascú. Vam passar a l'últim nivell. Haviem de cavalcar un elefant per tota la Sabana. Ho vam aconseguir!!!!

Ens van donar l'enhorabona i...

Quan em vaig despertar, vaig veure una capsa plena de caramels.

Vet aquí un gat, vet aquí un gos, aquest conte ja s'ha fos.

GUERRES, PER QUÈ NO HI HA PAU?

1939. Sóc la Lisa una nena jueva que viu a un barri de Berlín. Estava llegint un llibre quan de sobte, ha arribat una carta. El pare l'ha llegit i amb un posat trist ens ha mirat a mi i a la mare. Ha dit:- aquesta carta és del cap del quarter general, m'envien a la guerra.

De sobte em sento impotent, no tinc força i em cauen les llàgrimes dels ulls.

La mare diu entre sanglots:

- James si us plau, no te'n vagis, no vull que et matin!

El pare abraça fort a la mare mentre em diu:

-Lisa si jo moro, vull que siguis forta, continuïs somiant i sent la nena alegre de sempre.

Jo assenteixo fent un somriure. Al dia següent parteix, la mare i jo li diem adéu, la mare plora i jo espero que torni.

Ja ha passat un mes i no rebem cap carta ni trucada!

Estic molt nerviosa, fa temps que no rebem senyals de vida, ja començo a pensar que és mort.

La mare últimament em fa molts somriures i plora molt. He pres una decisió, me'n vaig a buscar el pare!

Ja són les dotze de la nit, me'n vaig a Bèlgica, Brussel·les, el pare deia que se n'anava allà.

Passejo pels tristos carrers de Berlín quan, de sobte, sento un soroll, són els vigilants enviats per Hitler!

Jo intento fugir però estic paralitzada. Quan se m'acosten, noto alguna cosa diferent, no semblen agressius, semblen bones persones.

Em diuen:

- On vas bonica?

- Ehh... estava passejant.

Els vigilants em diuen, d'acord, i se'n van.

Jo dic:

- Espereu, em podeu ajudar, si us plau?

- Què vols?- em pregunten amb cara de sorpresa.

- Necessito que m'amagueu en el proper vaixell cap a Bèlgica.

- Molt bé, anem-hi.

M'acompanyen al vaixell que està a punt de salpar.

A mesura que transcorre el viatge vaig aclucant els ulls i m'adormo.

Mentrestant, al quarter general de Berlín, hi ha dos homes, són Hitler i Charles, el seu conseller!

- Hi ha res de nou, Charles?

- Sí senyor, uns dels nostres homes han embarcat una nena jueva en un vaixell cap a Bèlgica.

- Anava sola?

- Sí senyor.

- Doncs li donarem una petita sorpresa, que vagi una patrulla i l'escarmenti, ah i de pas, empresona a aquells traïdors dels nostres homes.

- D'acord, senyor.

Ja és de dia.

Jo, ja arribo a la platja de Bèlgica i m'endinso pels seus carrers, quanta mercaderia!

Estic creuant el cor de la ciutat, de sobte, ve cap a mi una altra patrulla enviada per Hitler.

Em pregunten:- tu ets la nena a la que els nostres homes han embarcat il·legalment?

Començo a córrer pels carrers mentre em persegueixen, per sort tombo en un carreró i ells segueixen recte, estic salvada!

Continuo caminant fins que arribo a la meva destinació, el quarter general de Brussel·les!

Vaig a la unitat d'infermeria. Miro la llista d'ingressats i trobo on és el meu pare, és a l'habitació 718.

Quan obro la porta de l'habitació veig un vaivé de metges que corren excitats. Quan em veuen s'aparten i fan silenci.

Veig un cosa espantosa, una cosa que em fa plorar.

Surto d'allà i me'n vaig cap al vaixell, que està a punt de tornar a Berlín.

Vaig directe a casa, truco a la porta i m'obre la mare, està plorant.

Quan em veu m'abraça i em diu:

- T'estimo.

Jo dic:

- Se n'ha anat.

- Ja ho sé que se n'ha anat, però hem de ser fortes, li vas prometre.

M'eixugo les llàgrimes i l'abraço encara més fort.

Aquella abraçada va durar no sé quant de temps però va ser l'abraçada més bonica que hagués tingut mai.

FI

La història d'un Centpeus.

Hola! Em dic Centpeus i ara us explicaré la meua història.... Anava caminant perquè em donés l'aire, però llavors una marieta em va dir:

— Per què tens tants peus?

Aquella pregunta em va impactar, mai ho havia raonat. Llavors li vaig dir:

— No ho sé, mai ho havia pensat.

Llavors vaig rumiar: hi ha animals que tenen menys potes que jo. Ja que no necessito tantes potes puc donar algunes potes meves a uns quants animals. Donaré les meves potes a animals invertebrats com el cuc, la serp i el peix. Llavors vaig caminar i caminar i vaig trobar un cuc. Llavors li vaig dir:

— Vols que et doni quatre potes meves?

— Sí—em va dir el cuc. No us penseu que eren de veritat.

La major part de potes que tenim el centpeus no són de veritat. Llavors vaig donar-li les potes i em vaig anar a buscar una serp. I 5 minuts després vaig trobar una serp i li vaig dir:

— Vols que et doni 6 potes meves?

— Sí, sí que vull—em va dir. Vaig donar-li les 6 potes i ara em queda ven 90 potes. Vaig anar a un riu on hi havia molts peixos i li vaig dir a un peix petit:

— Vols que et doni dues potes meves?

— Sí—em va. I li vaig donar les 2 potes i em va dir:

— Gràcies.

I des d'aquell moment em vaig convertir en un Centpeus de 88 potes. Em deien els vuitanta-vuitpeus!

!! Que no m'atropi
la foscor!!

Aquesta història sempre passaria, perdona!
no m'he presentat: em dic Elsa, visc amb
el pare i mare, però tinc un problema:
em fa por la foscor.

Ara era un dia normal o això pensava!
Pel matí tot bé, però a la tarda va venir
un fantasma. Va dir que al cap de cinc
minuts tota la llum marxaria, i que jo
era la única que ho pots evitar.

Va dir l'única cosa que has de fer és posar
aquesta bombeta en aquell carrer.

Ho vaig fer, vaig mirar cap al carrer
i vaig córrer cap allà

Vaig arribar on es posava la bombeta i
vaig cridar "!! Que no m'atropi la foscor!!"

I a l'últim minut vaig posar la bombeta,
i tots van recordar aquest dia.

LES LLAVORS DELS VALORS

L'Andreu caminava enfadat per la platja quan de cop i volta es va topar amb un cofre.
El cofre era preciós, cobert de miralls trencats que reflectien la llum del sol. L'Andreu
entusiasmada va decidir obrir-lo. Dins hi havia cinc llavors i una carta. En la carta hi deia:

"INSTRUCCIONS LLAVORS DELS VALORS"

Estimat/ada company o companya que ha trobat aquest cofre.

Com podeu comprovar, aquí hi ha cinc llavors.

Cada llavor té un color que representa un valor:

groc la llibertat, verd el respecte,

rosa l'empatia, blau l'amistat i lila la tolerància.

I ara ve la pregunta: per a què serveix tot això?

Tu has de plantar les llavors i al dia següent

sortirà un fruit de cada color.

Has d'entregar un fruit a cinc amics teus

que creguis que representen aquell valor.

Aquests es convertiran en mestres al menjar el fruit sagrat

i podran compartir el seu coneixement arreu del món.

Molt cordialment, "Mestre Yakumbi dels valors"

L'Andreu ràpidament va agafar la pala i les llavors i corrents va començar a plantar-les al jardí.

Al dia següent ja havia crescut el fruit sagrat amb el seu color llampant que deixava bocabadat a tothom qui passava pel davant. Tot seguit va començar a pensar a quins companys els hi podria donar el fruit:

- A la Mireia li podria donar el de la tolerància, perquè sempre que juguem a futbol i perd el seu equip mai s'enfada, cosa que els altres sí que ho fan.
- En Guillem li podria donar el de la llibertat, ja que a l'última sortida que vam fer al zoo, volia desengabiar a tots els animals.
- A la Roser li podria donar el de l'empatia. Me'n recordo l'altre dia, que la Júlia estava plorant i ella la va anar a ajudar, fins i tot gairebé plora ella!
- En Bernat li podria donar el del respecte. Sempre escolta l'opinió dels altres, encara que no sigui la seva.
- I jo, em quedaré el de l'amistat. Em considero una persona que accepta com són els seus amics, que els defensa i els estima.

Finalment va anar a donar-los el fruit, els hi va explicar tot l'enrenou i tots alhora se'l van menjar. Poques mil·lèsimes després els nens van sentir un calfred que passava per tot el seu cos. Es van mirar el braç i tenien un tatuatge, un tatuatge que simbolitzava el valor que tenien. Tots ells van arrencar a viatjar pel món.

Van passar els anys i els nens, que ja no eren nens, encara seguien solucionant conflictes a tots els països que anaven. Al cap de vuitanta anys, es van retrobar a casa de l'Andreu. Junts, van fer un ritual per desfer-se del poder. En acabar-lo, els hi va desaparèixer el tatuatge i els va aparèixer la llavor al seu davant. Van agafar totes les llavors i les van guardar al cofre junt amb la carta. El van enterrar, al mateix lloc on l'Andreu l'havia trobat, perquè algun afortunat pogués tornar a canviar el món tal i com ells ho havien fet.

QUELCOM ENSUMA MALAMENT

Era dilluns al matí quan estàvem donant un passeig amb el meu germà, la meva mare i el meu pare.

De sobte vaig veure un gat i no sé què em va passar que estava molt nerviós i inquiet; ansiós per perseguir al gat. Sense adonar-me vaig sortir corrent passant la carretera, que per cert, de miracle que no m'atropellen. Vaig perseguir el gat i se'm va escapar escalant.

Llavors els meus pares van vindre des de l'altra vorera i em van dir: -"Però Albert, què fas!!"- . I Jo vaig respondre: -"No... No ho sé..."

Després vam anar a menjar, i quan portaren el plat no parava d'ensumar-lo. Em venien al cap moltes olors; el plat del meu germà, el del meu pare, el de la meva mare i fins i tot el de la taula del costat.

El meu pare em va tornar a dir: -"Però Albert, què fas? Para ja, no?"-. I jo, sorprès per la situació, doncs no era conscient del que estava fent, vaig dir-li: -"D'acord..."

A l'acabar de dinar, vam anar cap a casa. Estàvem a la cuina i vam treure galetes. A mi no m'agraden les galetes, però en l'única cosa en la qual estava pensant era en les galetes, galetes i més galetes! Sense adonar-me, li vaig treure les galetes de les mans al meu pare i me les vaig menjar totes com si fes un mes que no menjava.

Després vam anar a sopar. Tocava espagueti al rocafort. Quan els vaig veure, vaig agafar el plat i em vaig amorrar i començar a menjar desesperadament.

El meu pare i la meva mare van cridar a la vegada: -"Però, què fas! Mal educat!!!"- . I em van castigar a anar a dormir.

Quan estava al llit va venir la meva mare i em va acaronar. Jo li vaig dir: -"Ooooh, què bé... Més, més..."-. Era com si em fessin un massatge professional; o de fet, millor!

AUTOR/A Albert Sanantón

NIVELL 5è E.P.

Havia passat un bon temps des que va marxar la mare i no em podia dormir. Estava molt incòmode. Vaig donar set voltes al llit fins que vaig acabar trobant la postura per poder dormir.

Però al cap d'una estona em va començar a fer mal a la zona del còccix. Em vaig mirar i m'havia sortit una petita cua. Va ser quan vaig començar a adonar-me que m'estava convertint en gos!!

Vaig tancar els ulls cinc segons i els vaig tornar a obrir i de cop i volta, era un gos!!

L'endemà al matí vaig escoltar una veu que deia: -"Vinga, desperteu, hem d'anar al cole!-. Em vaig despertar i vaig pensar dintre meu: -"Menys mal, era un somni...".

Tot seguit es va apropar la meva mare amb el collar del gos i jo vaig pensar que anàvem a passejar al gos, però... em va posar el collaret a mi. Vaig pensar: -"Però, què fas mama?-. Em vaig mirar les mans i... tenia potes de gos. Definitivament era un gos!

Acabava de somiar que era un nen que es convertia en gos, quan jo era el gos de la casa... Els gossos també somien.

AUTOR/A Yisha Zeng

NIVELL 5è A

La història de Lorena i Lulú

Un dia d'estiu, una nena que es deia Lorena estava de vacances amb la seva família a un campament. De sobte li va dir a la seva mare:

- Mare tinc ganes d'anar al lavabo.
- Però aquí no hi ha cap lavabo, li va respondre la seva mare.
- Ja. Va contestar la nena.
- I perquè no vas al bosc? Li va respondre seva mare.

Tota decidida va anar al bosc i de sobte va començar a fer molta boira. No es veia res. Va començar a caminar i de cop va aparèixer una noia. Estava sola. Semblava que tingués uns 13 anys. La Lorena li va preguntar una mica espantada:

- Ho-hola
- Hola. Va contestar la noia amb veu molt dolça.
- Què fas aquí sola?
- No , no estic sola. Va respondre amb veu misteriosa...

La Lorena es va espantar molt, però...de seguida la noia li va preguntar:

- No, no tinc- interromput pel so de la seva panxa.

La noia riu i diu:

- Vinga! Va , vine amb mi!
- D'acord, està bé.

La noia li va portar a una casa abandonada. Es va asseure a les escales de l'entrada. La Lorena va començar a tremolar.

La Lorena es va fer un munt de preguntes: On estic? On anem? Estarem bé?

La noia misteriosa li va portar a dins de la casa. Va encendre els llums i li va preparar un plat de sopa. Mentre la Lorena anava menjant, la noia misteriosa li va preguntar:

- Com et dius?
- Lorena- va respondre.
- I tu com et dius?
- Jo em dic Lulú.

La Lulú va marxar sense que la Lorena s'adonés. La Lorena cada vegada tenia més son i va acabar adormint-se.

Al cap d'unes hores es va despertar.

- Lulú ? hola, on estàs? Va preguntar molt preocupada. Es trobava sola a la casa i la va començar a buscar. Va anar al segon pis i només hi havia una habitació. Era tota fosca, no es veia res.

AUTOR/A Yisha Zeng

NIVELL 6è A

Va encendre les llums i...

- AAAA!

La Lorena va fer un crit ja que es va espantar molt. La paret estava plena de sang, les finestres estaven trencades. Va baixar les escales ràpidament i es va caure.

- Haig de trobar a la Lulú, JA! Va baixar unes altres escales que portava a una altra porta però aquesta porta tenia floridura i feia molta però que molta pudor. Feia una olor com a podrit.

La Lorena va decidir obrir la porta i...

- AAA! Són cadàvers! I què fan aquests cadàvers aquí?

El més estrany era que els cadàvers no tenien ulls. Es va girar i...

- Lulú! Estàs aquí!- va dir molt sorpresa i amb por.

- Ja has vist molt- va dir Lulú amb veu molt enfadada.

- Pe-però què dius? Que no has vist els cadàvers?

- No! Va cridar Lulú.

Lulú va apartar el seu serrell de la cara i.. no tenia ulls!

Lorena va sortir ràpidament de la casa i Lulú li deia que li trauria els ulls! Anava darrere seu però finalment Lorena va poder escapar fins que va arribar al campament on la mare l'estava esperant espantada.

- Lorena aquí estàs! Va dir la mare emocionada.

De sobte, la Lorena es va desmaiar. El pare i la mare la van portar a l'hospital.

Quan es va despertar la mare li va dir:

- Ai, Lorena, filla meva et vas cinc minuts i tornes així!

- On està Lulú? La casa, la boira... espera't!, has dit cinc minuts, només cinc minuts?- va respondre Lorena desconcertada.

- El que escoltes Lorena. Però has dit Lulú?

- Sí, mare.

- La noia que va desaparèixer fa ja cinc anys?- va preguntar la mare sorpresa.

- Què?! Ja deia jo que em sonava d'alguna cosa.

- Lorena, no t'apropis a aquesta noia, d'acord?

- Està bé, mare.

Però Lorena es va continuar preguntant dia rere dia què va passar? Com és això? Perquè aquest misteri?

AUTOR/A CLARA DE BLAS MONTOYA

NIVELL 6è d'E.P.

LA VIDA CONTINUA. HEM DE SEGUIR.

El sol m'acaricia la cara, encara amb els ulls tancats puc sentir la claror del dia. Tanta claror em molesta als ulls, estiro el cobrellit tant com puc, però no és el suficient llarg per cobrir-me tota la cara.

De sobte s'obre la porta bruscament, i sento com algú s'apropa lentament i s'asseu suaument com una ploma que empesa pel vent cau al terra. Estiro les meves mans i començo a tocar el seu rostre, noto que té els cabells llargs i rinxolats, un nas petit i punxegut i unes galtes grosses i calentetes. Ella és deixa tocar, com si fos normal, es mostra pacient. És la meva mare.

Després d'uns minuts interminables baixo a esmorzar, amb l'ajuda de les meves mans vaig tocant les parets, fins arribar a la cuina on ma mare m'està esperant. Més tard, estic preparada per marxar, com cada matí, a aquell gran monstruós edifici. Agafo el meu bastó de metall fred, i començo a caminar, com sempre una mica insegura. Camino amb el ballar del meu bastó, que, a vegades topa amb algun objecte.

A classe tothom m'ajuda amb les meves coses, quan fan això sento una ira interna, que m'agradaria treure'm a tots de a sobre. Tinc la suficient consciència per fer les coses sense l'ajuda d'algú. De sobte, entre tot l'aldarull sento la greu veu del mestre, poc a poc noto com tothom es va retirant de sobre meu.

Estem tota la classe asseguda, esperant a que el mestre reparteixi la fitxa de la que havia estat parlant temps abans. Per fi cau a la meva taula el full de paper, encara que el meu paper és més gruixut i amb una especie de puntets que sobresurten de la làmina. Toco dissimuladament el paper del meu company, amb el meu dit puc notar que és llis. Una altre vegada sento fúria en el meu interior, perquè el meu paper es diferent.

AUTOR/A CLARA DE BLAS MONTOYA

NIVELL 6è d'E.P.

Hores després agafó el meu bastó i surto de classe, seguida dels meus companys i companyes. La Rosalia, la meva mare, em toca el meu estirat i curt cabell, com una indicació de que ella està allà, miro cap a dalt però l'únic que aconseguixo és veure una claror indefinida que em destorba, apart d'allò sé què és la Rosalia.

Mentre camino, s'interposa un silenci incòmode entre la meva mare i jo. Vull parlar del meu problema, però les paraules es resisteixen a sortir. Fins que per fi titubejo :

- Emm... mare?

La Rosalia es gira cap a mi, no contesta, però jo se que espera que jo parli.

- Vull parlar sobre el problema... que tu ja saps - Dic tímidament.

Sento com el seu cor s'accelera, una altre vegada no contesta, prossegueixo :

- Al l'escola, ... a tot arreu, ho tinc tot diferent, i m'enfado molt, mare, jo sóc capaç de fer-ho sola, ja estic acostumada, jo només vull ser normal, com els altres, vull córrer, vull...

No puc acabar, les passes de la meva mare no es senten, s'ha aturat :

- Estimada, sé que és difícil,... primer lo del teu pare, i després tu... però hem de ser fortes, hem d'avançar, seguir, la vida continua. I no podem fer res per canviar el passat, però si pel futur.

La seva veu ressona a les meves orelles, una llàgrima viatge per la meva galta, noto que el cap em fa voltes i de sobte el cor se'm para...

Tot és fosc, poc a poc la foscor s'extingeix. De sobte una sensació estranya recorre el meu cos, puc veure a la meva mare sostenint el meu cos, però jo no estic en ell, ella plora.

Però el més estrany és, que podia veure, jo era cega ...

Sentiments de paper

AUTOR/A Nagore Minguéz

NIVELL 6è

LES PRINCESES TAMBÉ ES SALVEN SOLES

- Ja estic farta, sempre és el mateix!- exclamava la Blancaneus.

- Tens tota la raó...- responia la Bella Dorment enfadada.

- Hem de fer alguna cosa aviat.- deia la princesa de Sant Jordi.

Suposo que ja coneixeu a aquestes princeses, unes princeses molt boniques i educades, però que tenien un problema; que mai cap princesa havia tingut. Totes tres havien quedat per parlar al Conte de la Blancaneus. Estaven a casa dels nans, una casa molt petita feta de fusta on tot era en miniatura. Estaven assegudes als set llits dels nans.

- No pot ser que sempre hagi d'haver un cavaller per salvar-nos i ho volem canviar- va dir la princesa de Sant Jordi explicant el seu problema.

Les princeses pensaven ides per solucionar-ho.

- Podríem fer-nos amics dels nostres enemics!- va proposar la Bella Dorment.

- Mmmmm... Seria poc interessant pels nostres lectors.- va dir preocupada la Blancaneus.

Van seguir rumiant fins que la princesa de Sant Jordi va tenir una idea genial.

- Ja ho sé, podríem construir un llibre totes juntes on ens salvéssim les unes a a les altres!-

- Sí, és una idea genial!- van exclamar les altres dues alhora.

Molt decidides a fer-ho van començar. Van agafar un llibre buit i blanc i s'hi van ficar a viure noves aventures. El primer que van fer va ser posar el títol:

LES PRINCESES TAMBÉ ES SALVEN SOLES.

Les tres pensaven que aquest títol seria genial i que faria que tothom comprés el seu llibre. Més tard van construir un palau, era un palau molt gran fet de fusta. Van trigar en fer-ho tres mesos. Elles estaven molt contentes amb com anava quedant el seu llibre, però havia de passar alguna cosa!

Elles sabien que els seus enemics apareixerien en qualsevol moment.

AUTOR/A Nagore Minguez

NIVELL 6è

Van pensar com els podrien guanyar i es van posar d'acord en que no volien utilitzar la violència; per això anaven a construir trampes per poder-los guanyar. En van fer tres i el primer en arribar va ser el drac de Sant Jordi per menjar-se a la princesa
I...VA CAURE A LA TRAMPA!

Més tard va aparèixer la Bruixa de la Blancaneus per enverinar-la i... TAMBÉ HI VA CAURE!

Per últim, va arribar la Bruixa de la Bella Dorment, però aquesta era més llesta, va veure als altres dos enemics atrapats i no hi va caure. Les princeses molt espantades van dir:

- I ara què fem?!- En aquell moment la Bella Dorment va recordar que aquell llibre era molt important per a elles i que tenien la força suficient per a salvar-se soles i va dir:

- Unim les nostres forces!- En escoltar això totes tres van anar cap a la bruixa i poc a poc van aconseguir portar-la a la seva trampa.

I aquest és el final d'aquest llibre, que per cert, es va esgotar a totes les llibreries. Tots els col·legis en tenien un per ensenyar als alumnes que les princeses també es salven soles.

AUTOR/A Adama Dembélé

NIVELL 6è

ELS IMMIGRANTS I

REFUGIATS

Totes les nits els meus pares m'expliquen vivències, de vegades inventades i d'altres reals. Jo he reflexionat sobre tot el que m'han explicat i aquí us comparteixo tot allò que m'ha cridat l'atenció.

Els refugiats i els immigrants tenen els mateixos drets que tot el món. No entenc perquè han de marxar dels seus països i creuar fronteres per buscar un futur millor fent alguns d'ells, un gran esforç per arribar i després els fan tornar. De vegades, perdent la vida per no saber nedar o per les condicions que han de patir...

El meu pare em va dir que en el desert hi ha persones que se li diuen tuareg, que són els reis del desert i retenen a gent com esclaus, per desgracia moltes vegades els acaben matant o si vols passar per certa zona tens que pagar diners o pertinences.

Els refugiats i els immigrants paguen diners a màfies perquè les seves famílies puguin fer-se els passaports falsos per aconseguir places a les embarcacions saben el perill de poder ofegar-se ja que, la meitat no saben nedar.

El més important és que els tracten com a objectes i sembla que no tenen drets d'igualtat com la resta.

Abans a Sudàfrica hi havia bancs per a negres i altres per a blancs. Els negres no podien entrar a alguns llocs i això era i és una gran injustícia. Amb molta pena escric que hi ha molta gent que pensa que ha de ser així i que és el correcte.

Aleshores inventem tots junts aquest nou conte...

Tots érem iguals encara que érem diferents. Teniem una gran gama de colors tan de cabells com de pell, de color d'ulls com de colors de pinta ungles...

Així era una vegada un noi de Ghana que es deia Kevin, de petit va venir amb una pàtera a França. Els nois de color blanc quan ell era petit es burlaven d'ell, pel seu color de pell. Llavors no volia anar a l'escola i es quedava a casa seva plorant sense parar perquè el feien sentir malament.

Va arribar un dia un nen nou a la classe i es va presentar. Aquest noi no era del mateix color de pell que la majoria i el van seure al costat del Kevin. Al cap d'unes setmanes es varen fer amics, però, per sorpresa, el nen nou es va fer amic de tots els nens i totes les nenes.

Després de dos mesos, els nens es van anar fent molt amics del Kevin. Un dia van fer una festa el Kevin i li va dir gràcies al nen nou. Els nens de la classe es van anar fent amics seus. Al final, el Kevin es van quedar a dormir a la casa del nen nou perquè vivia en una mansió. Al dia següent, van anar a l'escola amb limusina, tots van estar contents per la festa i a la classe durant tres dies no van parar de parlar de la gran festa.

Dóna igual com siguis, el teu color de pell, la teva cultura o els teus trets físics. Tots som iguals, tots ens hem d'estimar, respectar i conviure amb les diferències que ens caracteritzen.

Conte contat aquest conte ja s'ha acabat.

UNA OPORTUNITAT MÉS

La història que us explicaré li va passar, fa poc, a una noia que es deia Diana.

Diana era una nena d'onze anys que vivia a Anglaterra, concretament a Londres. En aquells moments Anglaterra estava en guerra amb França (era una guerra molt letal, coneguda a tot el món).

Quan Diana passejava pels carrers de la seva ciutat només veia desesperació, gent cridant, barallant i plorant. Tothom volia fugir del país i la família de Diana, també. El dia que es va anunciar que la guerra anava a pitjor, Diana i la seva família van anar ràpidament cap a l'aeroport. Els pares van anar a treure els bitllets d'avió i mentrestant, Diana i el seu germà petit, que es deia Marc, van anar a un banc i van seure. De sobte **BUUUM!!!** Una bomba va caure a l'aeroport, molt a prop d'on estaven.

Diana no va poder resistir l'impacte de la bomba i va començar a tancar els ulls. Ella volia aguantar amb totes les seves forces però estava totalment paralizada. Quan els seus ulls estaven totalment tancats, Diana, va escoltar com la cridaven desesperadament "Diana, Diana,... aguanta!!" De sobte, va sentir com el seu cos anava recuperant forces i va despertar a una habitació. El primer que va veure va ser a les seves amigues imaginàries (de quan tenia sis anys, Sara i Olívia, que eren molt divertides i vivien al País de les Fades. Aquestes dues fades ajudaven a Diana quan era petita, en la seva imaginació, quan estava sola i trista,

Diana estava molt confusa i tenia por, per això va començar a fer una llista de preguntes molt, però que molt llarga a les seves amigues fades de la infància. Entre aquelles preguntes hi havia unes quantes que Sara i Olívia van començar a respondre-les al moment: "on estem?", "com puc tornar a casa?" i "des de quan les fades són reals?". Sara ràpidament va respondre que estaven al País de les fades i que, si volia tornar a casa, hauria de convertir-se en una fada i desenvolupar el seus poders al màxim. Per això, calia un dur entrenament, i Olívia, gairebé sense deixar reaccionar a Diana del que acabava d'escoltar, va dir que les fades existien des de sempre i que estaven per ajudar als nens petits i alegrar-los. Diana es va quedar bocabadada i immediatament va dir "vull ser una fada, que he de fer?". Aleshores Olívia va quedar amb Diana per començar l'entrenament al dia següent.

Al dia següent, Diana va esperar l'arribada d'Olivia. Estava molt neguitosa i excitada pel seu entrenament. De sobte va veure a les seves amigues fades i va cridar-les eufòricament, a la vegada que anava corrents cap elles. El primer dia d'entrenament va ser bastant dur. Olivia va transformar Diana en fada amb els seus poders i en aquell moment va començar les lliçons bàsiques per poder volar. Al principi, semblava molt fàcil però mica en mica es va veure que a Diana li costava molt aprendre allò. Quan va acabar el primer entrenament, Diana no podia moure ni un sol dit, estava molt cansada. Sara i Olivia reien dient "pobreta, no sap el que l'espera...". I era totalment veritat. Al segon dia, Diana va aprendre a volar però, en acabar, de l'esgotament físic va demanar que l'arrosseguessin per portar-la a casa perquè no podia amb la seva ànima.

Els entrenaments cada vegada eren més i més durs. Però era perquè, Diana, cada vegada aprenia més ràpid. Per exemple, ja sàvia fer créixer plantes, llençar boles de foc, modelar l'aigua,... Portaven tant temps entrenant que havien perdut el sentit del temps, fins que, un dia Diana, va evolucionar aconseguint el poder màxim per poder crear un portal i tornar a casa seva. Però, és clar, crear un portal no era pas senzill. Així, havia de practicar molt per poder fer-ne un. Durant molts i molts dies va estar practicant i per fi va arribar el dia on, fent la combinació adient de poders, va crear un portal.

S'ho havia passat tan bé al País de les Fades que la idea d'anar-se'n no l'hi feia gens de gràcia. Ara bé, per una altra banda volia tornar a veure la seva família, ja que feia temps que no els veia. Aleshores, abans de crear un altre portal per tornar a casa, va acomiadar-se de tots els amics i amigues que havia fet en aquell meravellós lloc i, entre llàgrimes i mocs, va crear el portal de tornada a casa. En el moment que es disposava a passar pel portal, va desmaiarse i va caure al terra.

Poc a poc, Diana va anar obrint els ulls i va veure que estava en una habitació. Aquesta no era l'habitació on havia estat tot aquest temps en el País de les Fades. Estava a l'hospital. Diana, gairebé sense poder parlar, va dir amb veu lleugera "Hola" i una metgessa va anar cap a ella. Ràpidament van avisar els pares. Van entrar a l'habitació, van abraçar-la fortament mentre ploraven d'alegria. Diana, molt confusa, va preguntar què passava. El seu pare, netejant-se les llàgrimes d'emoció, li va dir "des de l'explosió de la bomba a l'aeroport estaves en coma". Diana, sense saber què dir, va preguntar quan de temps portava en aquest estat i el seu pare va dir "tr...eee...ssss... tres anys". Tots començaren a plorar a la vegada que Diana va preguntar sobre el seu germà. La mare, va negar amb el cap, a la vegada que plorava desconsoladament. Diana va començar a plorar considerablement per la pèrdua del seu germà. Però, de sobte, va escoltar la veu de Sara i Olivia que li deien "Ànims Diana. La vida t'ha donat una oportunitat més".

POESIA VISUAL

"Música" Exaequo Victor Torres Huertas	2n de Primària	Escola Santo Tomás
"El submarí" Exaequo Victor Torre Cuenda	2n de Primària	Escola Vicente Ferrer
"La monstruosa" Claudia Almer	2n de Primària	Escola Llor
"El cor" Exaequo Samia Bahmed	2n de Primària	Escola Massallera
"El mussol" Exaequo Yaiza Corcobado Elvira	2n de Primària	Escola Casablanca
"El científic boig" Álvaro Martínez	3r de Primària	Escola Montbaig
"La meva tortuga" Exaequo Ainhoa Castillo Domínguez	3r de Primària	Escola Massallera
"El coet" Exaequo Jan Icart	3r de Primària	Escola Benivure
"La gorra" Erik Fomcherik	3r de Primària	Escola Ciutat Cooperativa
"La música" Judith Martínez	4r de Primària	Escola Amat Verdú
"Els esports" Anya Saber Duran	4r de Primària	Escola Massallera
"Els ulls" Carla Murtañé	4r de Primària	Escola Llor
"Única" Exaequo Xenia Godoy Fernández	5è de Primària	Escola Antoni Gaudí
"Zig Zag" Exaequo Sonia Sanz Pérez	5è de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"Amics" Exaequo Marina Castillo Pineda	5è de Primària	Escola Marianao
"El meu refotge" Exaequo Nàtara Omara Herrero	5è de Primària	Escola Massallera
"La formiga petita" Exaequo Iratxe Molina Peña	5è de Primària	Escola Casablanca
"L'amistat" Exaequo Amau Bortás García	5è de Primària	Escola Salesians
"Domini" Pau Vázquez Martínez	6è de Primària	Escola Antoni Gaudí
"Rubik's cube" Exaequo David Pérez Estévez	6è de Primària	Escola Massallera
"Persones" Exaequo Mar Rapela García	6è de Primària	Escola Josep M. Ciurana
"Pinta Ravis" Zaira Blanco Leo	6è de Primària	Escola Marianao

AUTOR/A VICTOR TORRES

NIVELL 2n

La música

M'agrada molt la música.

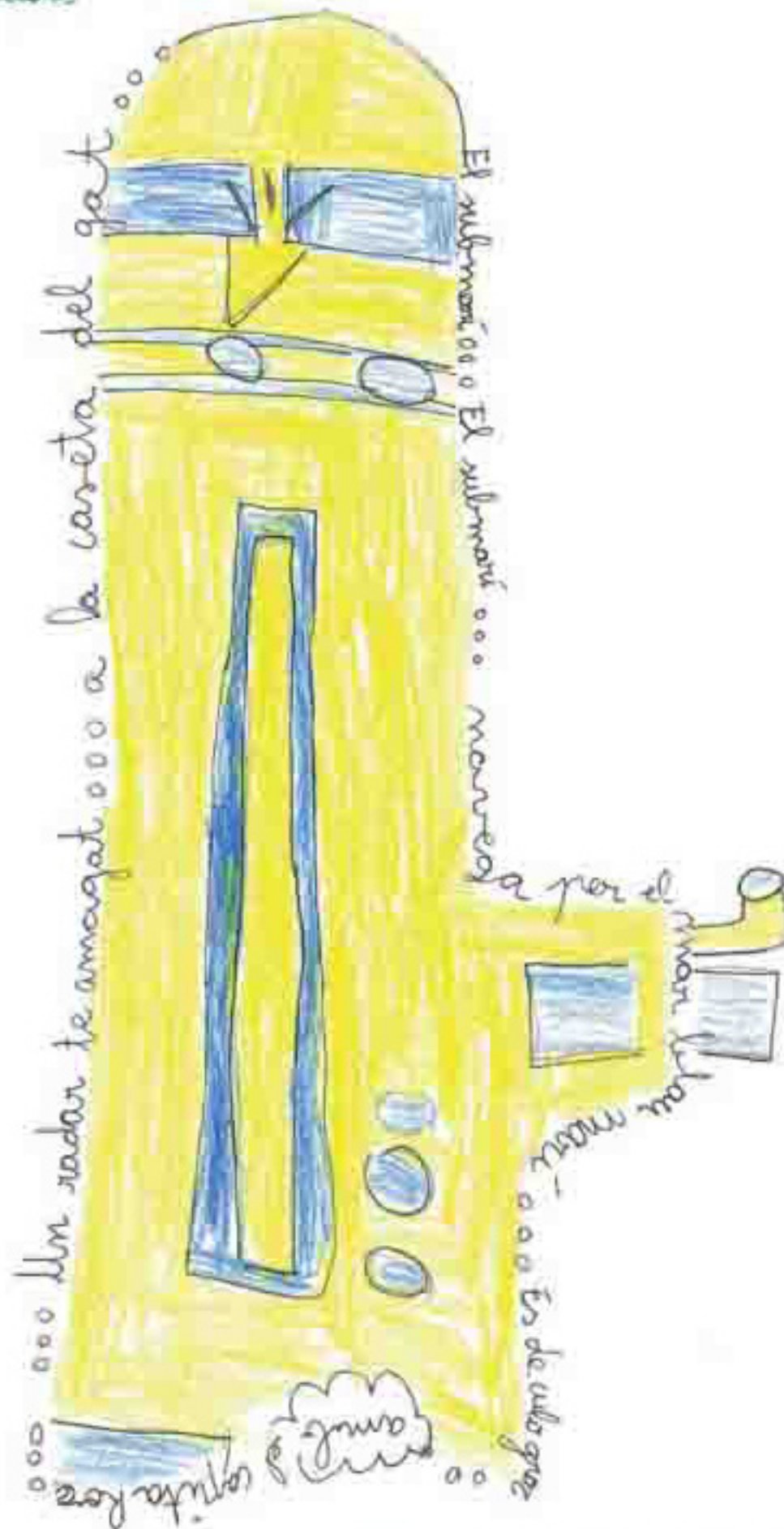
Perquè puc tocar fort.

Perquè puc tocar fluix.

Perquè puc cantar.

Perquè puc ballar.

Perquè puc escoltar.

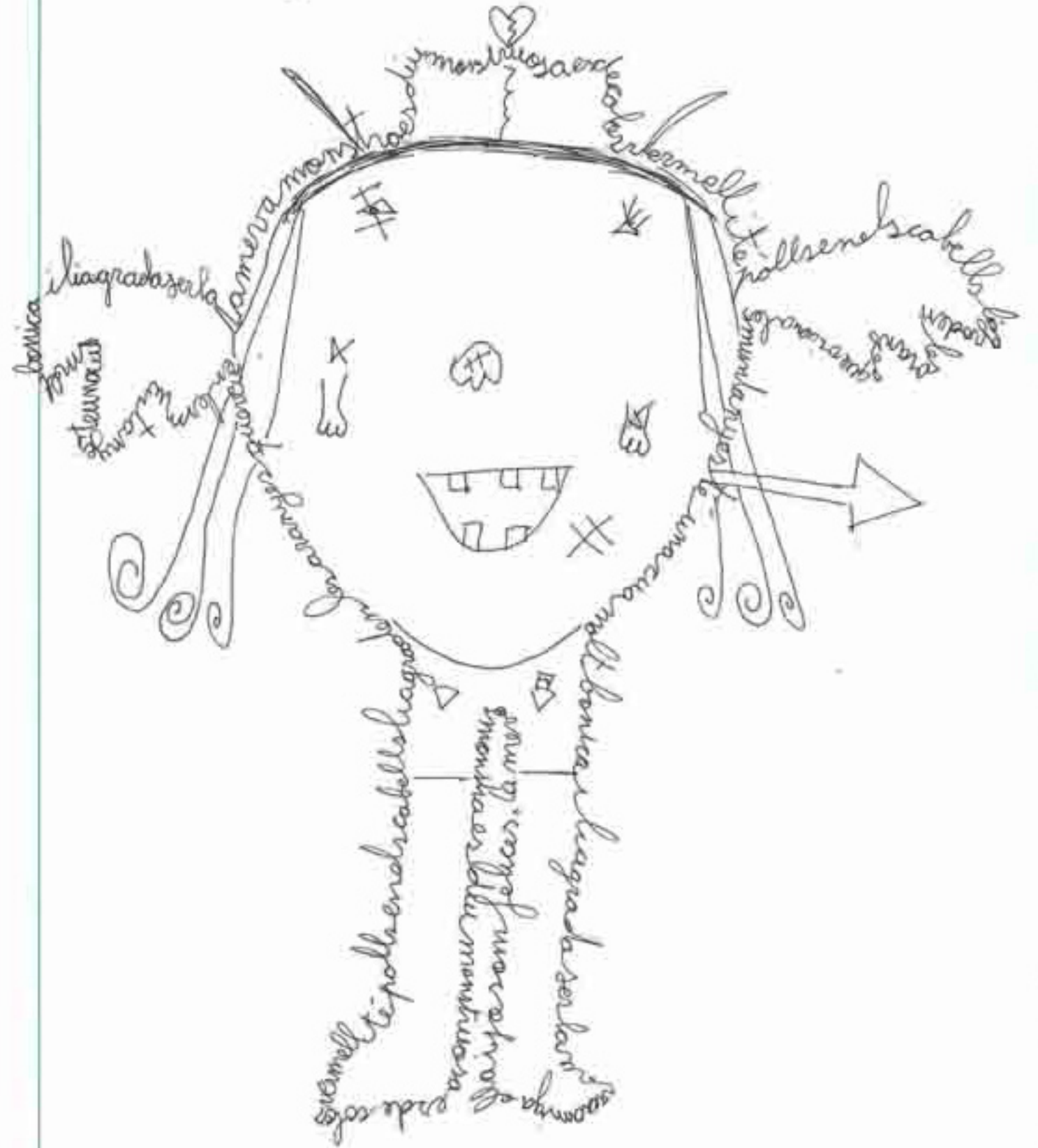

El submarí

El submarí
navega per el mar blau marí.
Es de culo groc
amb el capità Roc.
Un radar té amagat
a la caseta del gat.

LA MONSTRUOSA

LA MONSTRUOSA

La mera monstra
 es diu monstruosa.
 És de color vermell
 i té pols en el cabell.
 Li agraden les aranyes
 que viu a les muntanyes.
 Té una cua molt bonica
 i li agrada ser la mera amiga.
 Ella i jo som felices.

El cor es l'amar amb el vent
 i els amics i la meua Tots
 i la meua partimera
 i som fem totom.
 I abans del cor
 i la meua partimera
 i som fem totom.

El cor

El cor es l'amor
amb ell som amics i leons.
Tots tenim sentiments
i ens fem patrons.

I alterades pel carrer
totes dues saltarem,
ballarem i cantarem
perquè tots ens estimem.

El cor és un orgà que ens ajuda a sentir i a pensar. És un múscul i un ull molt important. El cor té dues cambres i un ull molt important. El cor és un orgà que ens ajuda a sentir i a pensar. És un múscul i un ull molt important. El cor té dues cambres i un ull molt important.

Totes les parts del cor són importants. Els músculs són els millors animals del món. El cor és un orgà que ens ajuda a sentir i a pensar. És un múscul i un ull molt important. El cor té dues cambres i un ull molt important.

El cor és un orgà que ens ajuda a sentir i a pensar. És un múscul i un ull molt important. El cor té dues cambres i un ull molt important.

El mussol

El mussol té dues ales
i uns ulls preciosos
i un ocell molt maco.

M'agradaria tenir un per mi.
M'agradaria que pogués
estar a casa meua
i poder jugar amb ell.

Els mussols són
els millors animals del món
els estimo moltíssim!

El teu nas em fa somiar zzz!

Tota la nit els sento volar
Pel boc els seus amics estan.

oh mussol, mussol.
oh mussol, mussol.

uuuh! uuuh!

EL CIENTÍFIC BOIG

Aquesta es la història d'un científic boig, que fer experiments li feia molt de goig. De tant boig que
 erava fer un experiment, i el veïcava la neveta. Al dia
 se quedava agafat, i de sobte se li va aixafar. Es un agafador de tal manera
 que mai més el va ficar a la neveta. Va decidir fer experiments, però
 sempre podien estar calents.

ACANTZENT

WOW!

AUTORIA Alvaro Martínez

NIVELL 3è

EL CIENTÍFIC BOIG

Aquesta es la història d'un científic boig,
que fer experiments li feia molt de goig.

De tant boig que era,
va fer un experiment,
i el va ficar a la nevera.

Al dia següent el va agafar,
i de sobte se li va aixafar.

Es va enfadar de tal manera,
que mai més el va ficar a la nevera.

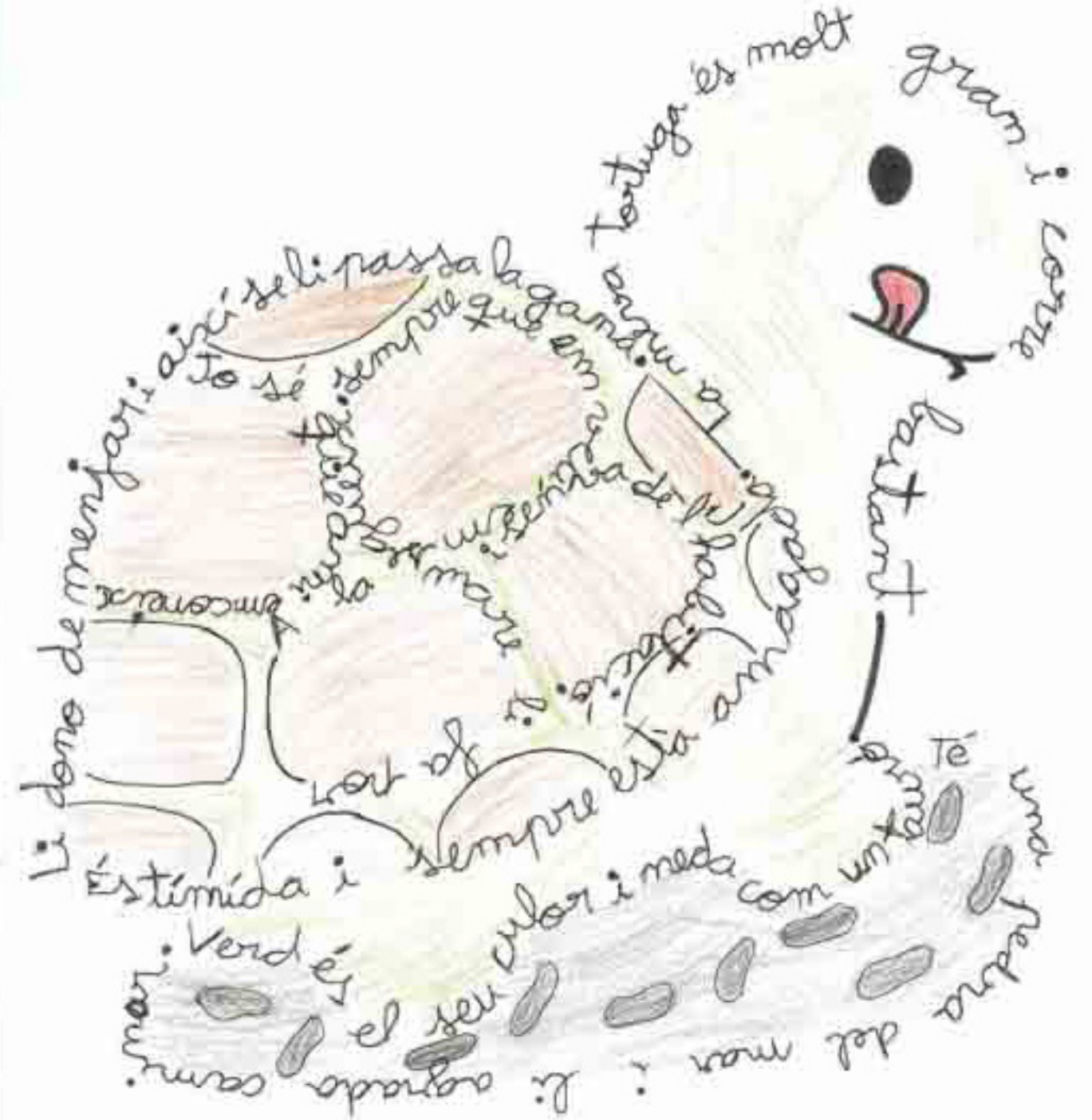
Va decidir fer experiments,
Però sempre podien estar calents.

AUTORIA Ainhoa Castillo Domínguez

NIVELL 3rd' Educació Primària

La meua tortuga

La meva tortuga

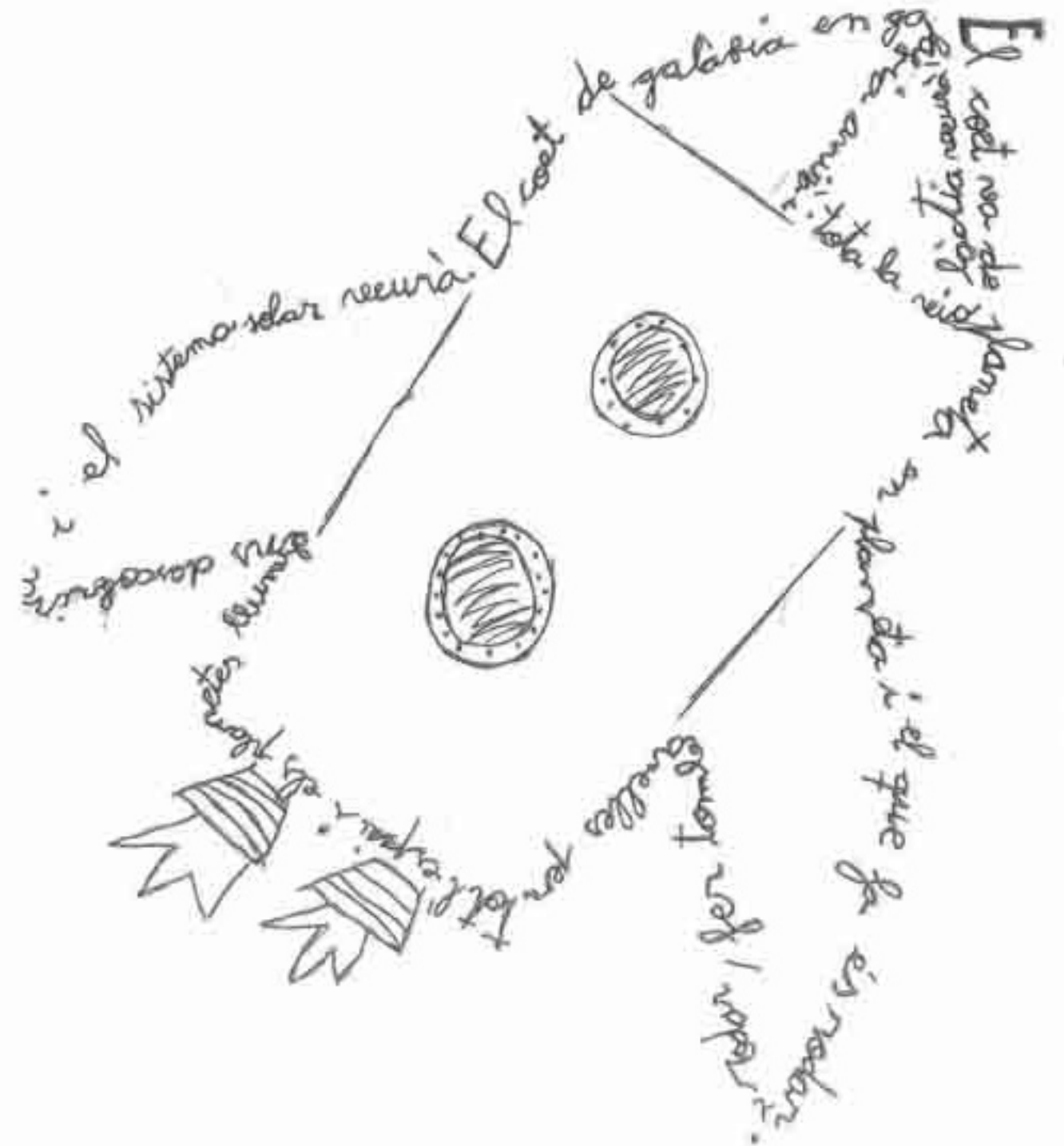
La meva tortuga és molt gran
i corre bastant.
Té una pedra del mar
i li agrada caminar.

Es tímida i sempre està amagada.
Si li dono de menjar
així se li passa la gana.
Verd és el seu color
i neda com un tauró.

Jo sé que a mi em coneix,
sempre que em veu, em segueix.
A la mare li fa por
i se'n va de l'habitació.

El coet

EL COET

El coet va de planeta en planeta
 El que fa es rodar i rodar,
 fer tombarelles per tot l'espai,
 els planetes llunyans descobrirà
 i el sistema solar veurà.
 El coet de galàxia en galàxia anirà
 i tota la Via Làctia veurà.

AUTOR/A Erik Fomchenko

NIVELL 3r

LA GORRA

Havia una gorra, molt xula, amb moltes marques: Gap-Monster-Nike i Obey. La gorra la portava un nen, el nen estava molt content. I la gent el mirava tota l'estona.

AUTOR/A Judith Martinez

NIVELL 4t

LA MÚSICA La música es genial com alguns animals. És molt tranquil·la i molt divertida. Te moltes ritmes diferents i molts cançons per comparar de gènere. Els cançons podran ser molt bonics. Els cançons podran ser molt bonics. Els cançons podran ser molt bonics.

La música es genial com alguns animals. És molt tranquil·la i molt divertida. Te moltes ritmes diferents i molts cançons per comparar de gènere. Els cançons podran ser molt bonics. Els cançons podran ser molt bonics. Els cançons podran ser molt bonics.

LA MÚSICA La música es genial com alguns animals. És molt tranquil·la i molt divertida. Te moltes ritmes diferents i molts cançons per comparar de gènere. Els cançons podran ser molt bonics. Els cançons podran ser molt bonics. Els cançons podran ser molt bonics.

LA MÚSICA La música es genial com alguns animals. És molt tranquil·la i molt divertida. Te moltes ritmes diferents i molts cançons per comparar de gènere. Els cançons podran ser molt bonics. Els cançons podran ser molt bonics. Els cançons podran ser molt bonics.

AUTOR/A Judith Martínez

NIVELL 4t

LA MÚSICA

La música és genial
com alguns animals
és molt tranquil·la
i molt divertida.

Té molts ritmes diferents
i mil cançons podràs fer
té moltes claus: Do, re, mi, fa, sol
i moltes més.

Hi ha molts tipus d'instruments
com els violoncel·ls i els clarinets
els trombons
toquen un munt de cançons.

Però la Noemí
sempre toca el violí.

Els clarinets
es tiren molts pets.

La tuba
potser la van crear a Cuba
les trompetes sense bufera
fan compàs d'espera.

Els trombons
són molt bons
i la cançó
és el símbol de la unió.

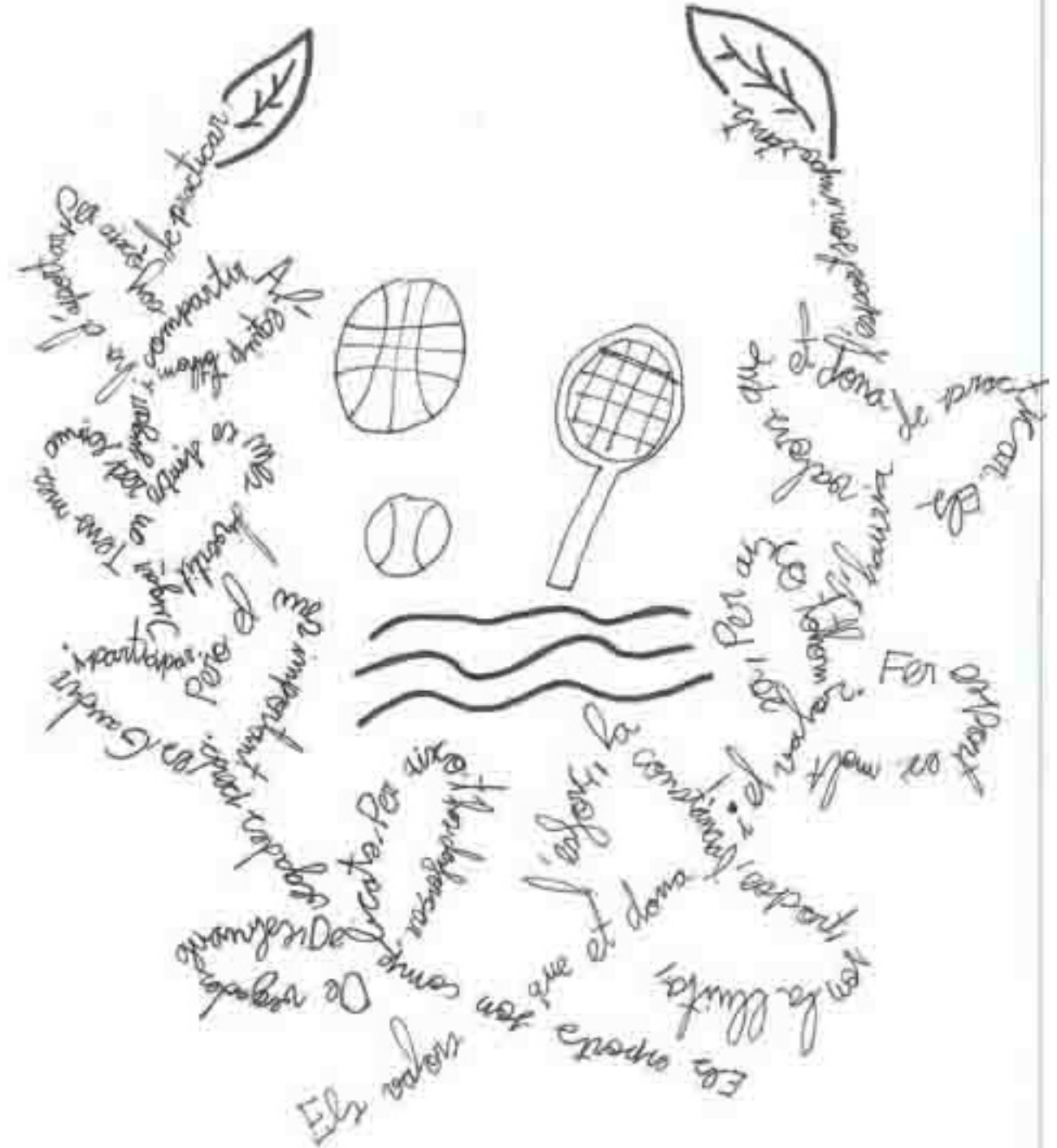
AUTOR/A Ainoa Saber Durán

NIVELL 4t de primària

EBS

ESPORTS

ELS ESPORTS

Els esports són complicats,
 Per això t'has d'esforçar.
 De vegades guanyes,
 De vegades perds.
 Però el més important es,
 Gaudir i participar.
 Jugar en equip es mes divertit,
 Tens mes amics per jugar i compartir.
 A l'equip tothom ha d'aportar,
 Per això has de practicar.
 Els valors que et dona l'esport,
 son la lluita ,l'esforç ,la constància i el valor,
 Fer esport es molt sa,
 Per això tothom l'hauria de practicar.

AUTOR/A CARLA MUNTANÉ

NIVELL 4T B EP

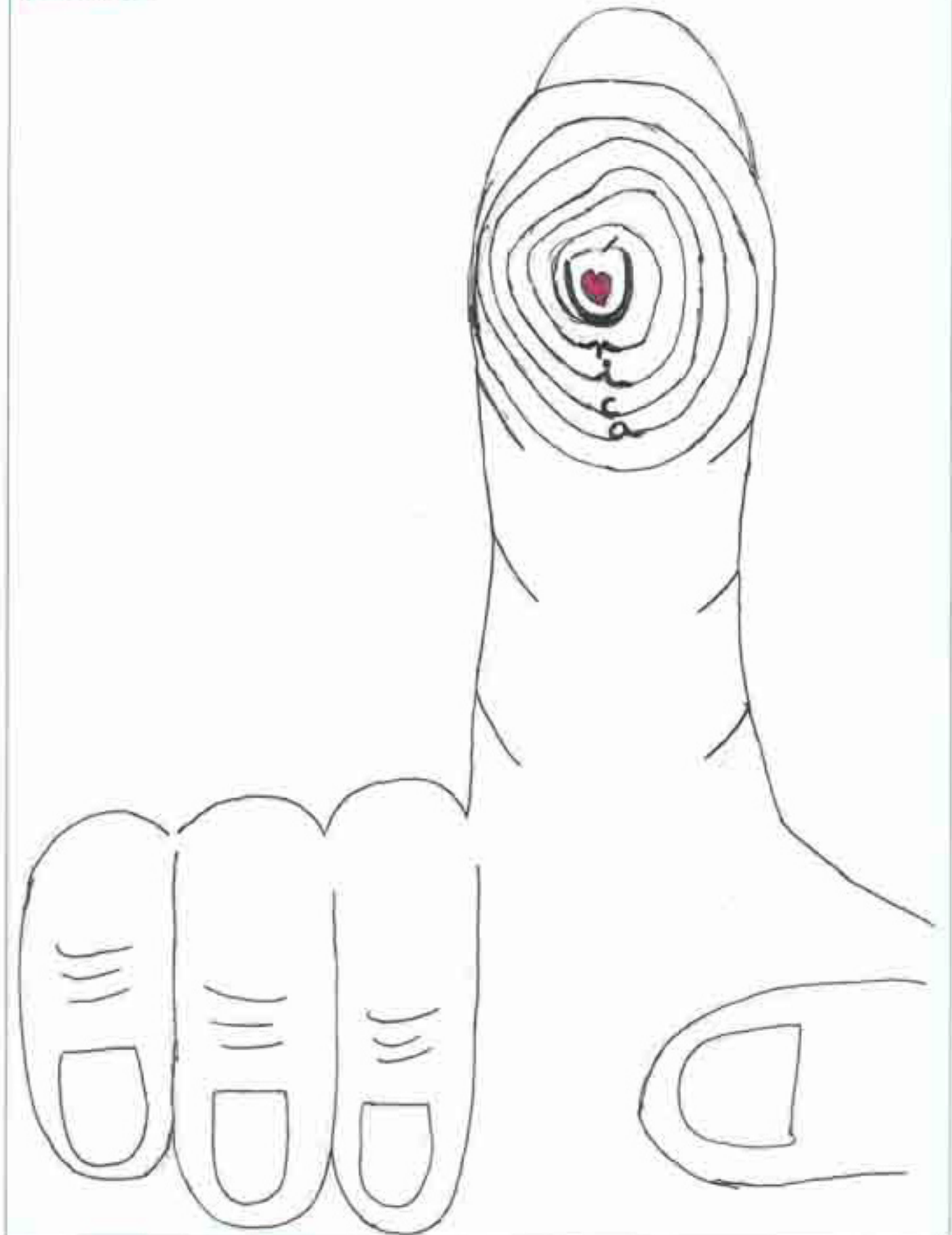

ELS ULLS

Els ulls mostren les emocions de dins teu
ALEGRIA, TRISTESSA,
FELICITAT, POR, RABIA...
Tot són sentiments.
No importa el que pensin els demés
L'important és DINS TEU !

AUTOR/A Xenia Godoy Fernández

NIVELL 5è

ÚNICA

En el meu poema visual he representat que cada persona és única, diferent a les altres.

I ho he representat dibuixant una mà, amb un dit on es veu l'empremta digital i enmig de les línies apareix la paraula ÚNICA i al centre un cor, que he pintat en vermell.

Cada persona és única, té el seu cor, els seus valors, els seus sentiments, cadascú té una manera de ser i cadascú és físicament diferent.

Cada persona és important, és ÚNICA!!!

AUTOR/A Genia Gane Pérez

NIVELL 5è de Primària

Zig, Zag

Zig, Zag

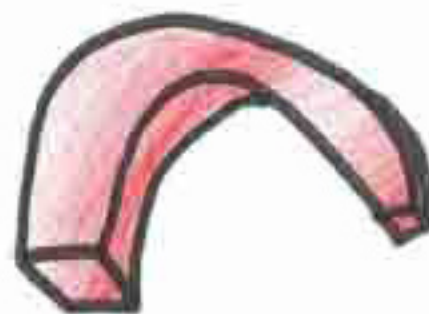
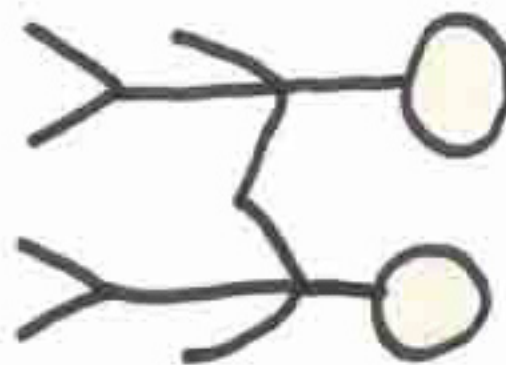
Zig, Zag

Zig, Zag

Zig, Zag

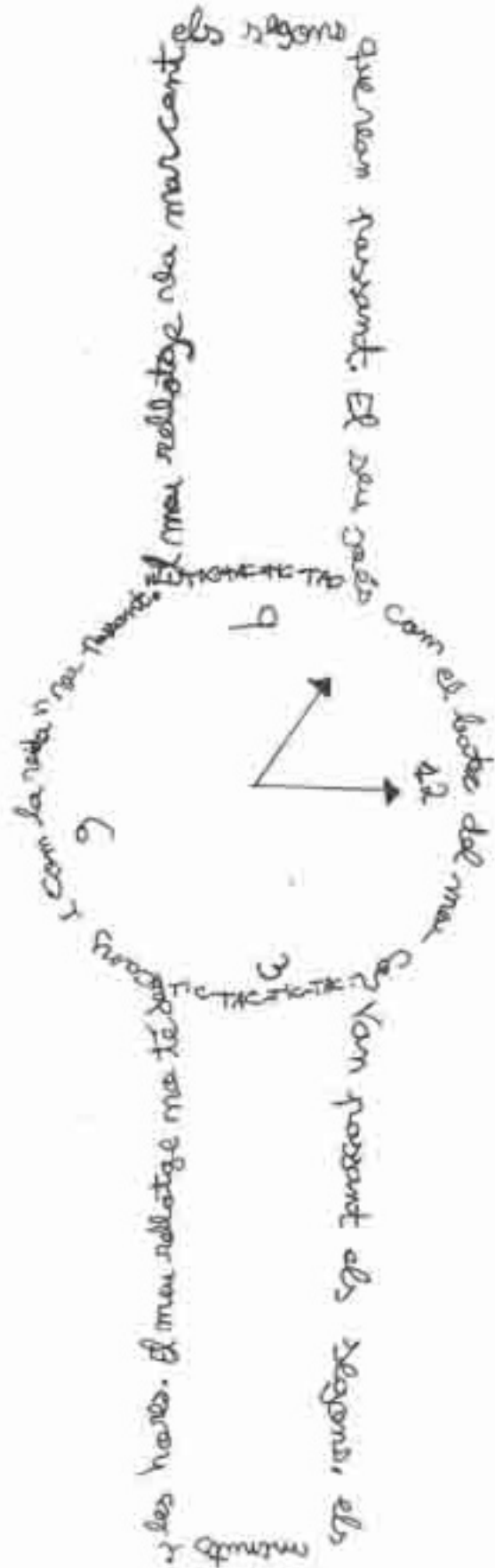
AUTOR/A Marcia Castillo Pineda

NIVELL 5è

AUTOR/A Naïara Onaita Herrera Gonzalez

NIVELL 5^è de primària

AUTOR/A Naïara Onaita Herrera Gonzalez

NIVELL 5^è de primària

EL MEU RELLOTGE

El meu rellotge va marcant
els segons que van passant.

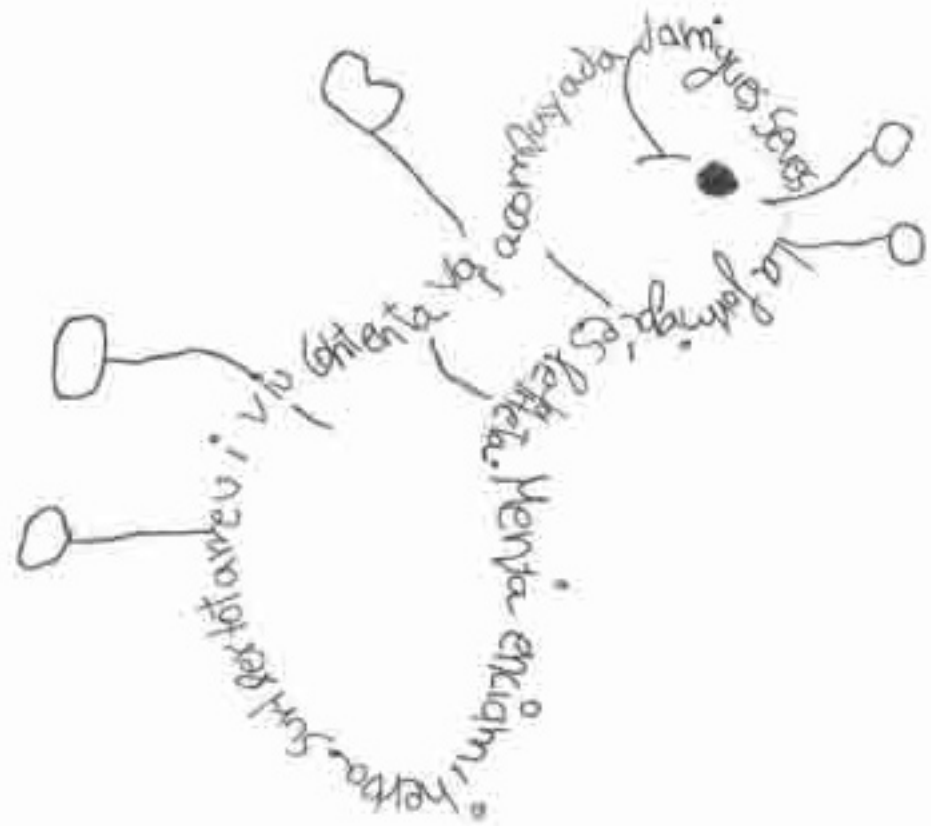
El seu so
és com el batec del meu cor.

Van passant els segons, els minuts i les hores.

El meu rellotge no té descans
i com la vida "va passant".

AUTOR/A Iratxe Molina Peña

NIVELL 5^èA

LA FORMIGA PETITETA

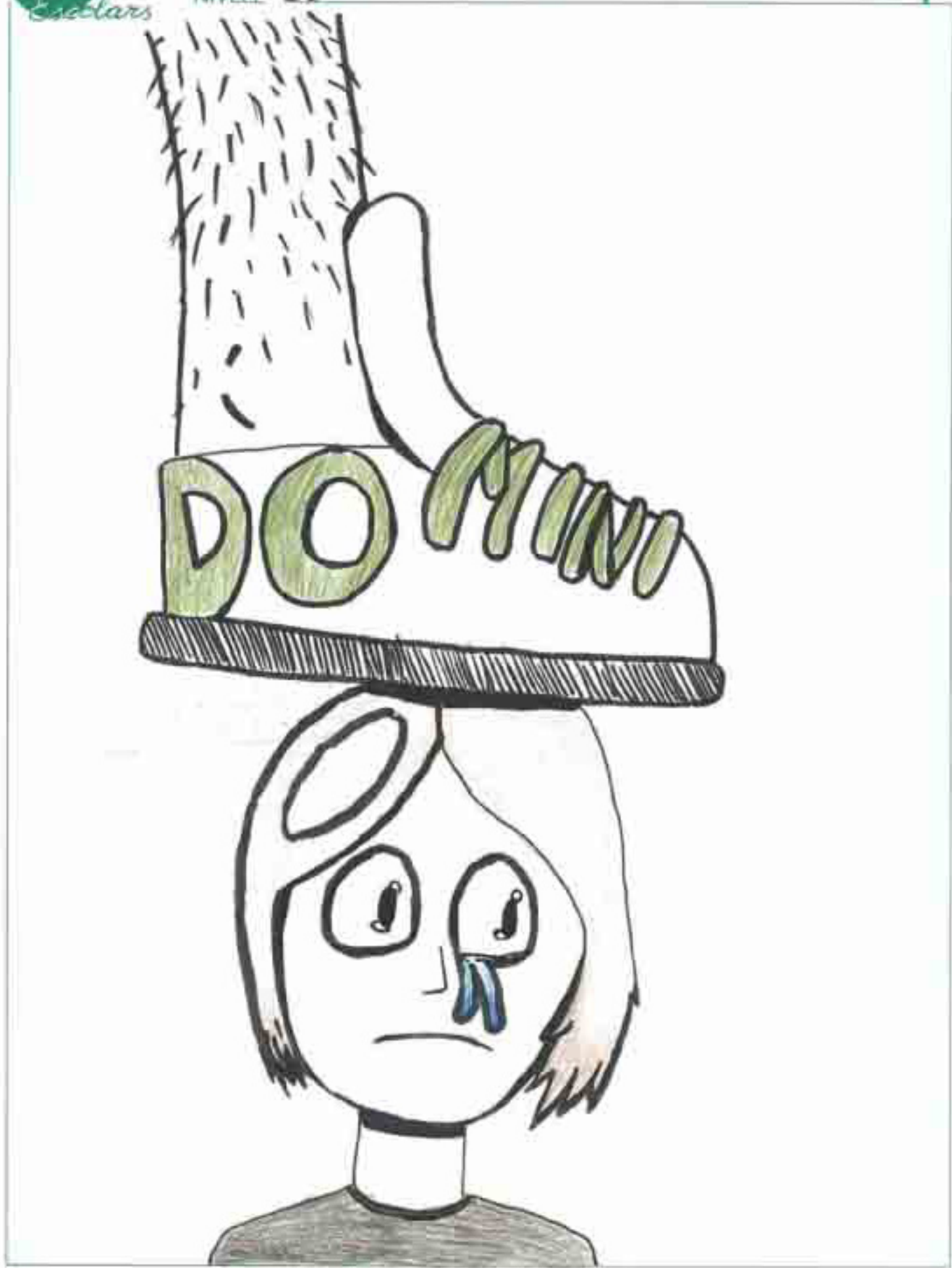
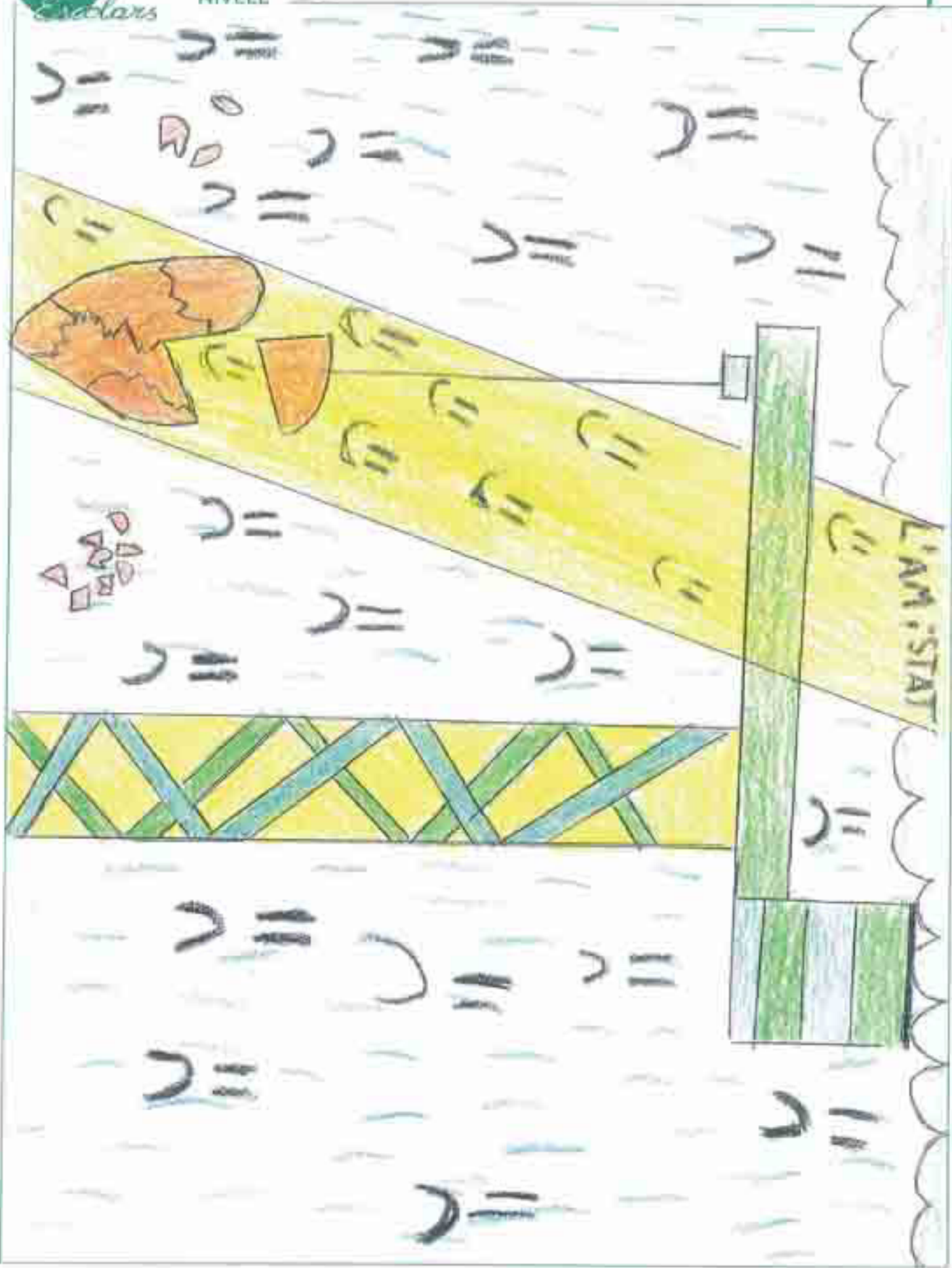
AUTOR/A Iratxe Molina Peña

NIVELL 5^èA

LA FORMIGA PETITETA

La Formiga es petita
Menja enciam i herba.
Surt per tot arreu i viu
Contenta sempre va
acompanyada d'amigues
Seves.

AUTOR/A Pau Vázquez Martínez

NIVELL 6è

MASCLISME

El meu poema visual representa el masclisme.

He dibuixat un peu d'home sobre un cap de dona, com si la trepitgés.

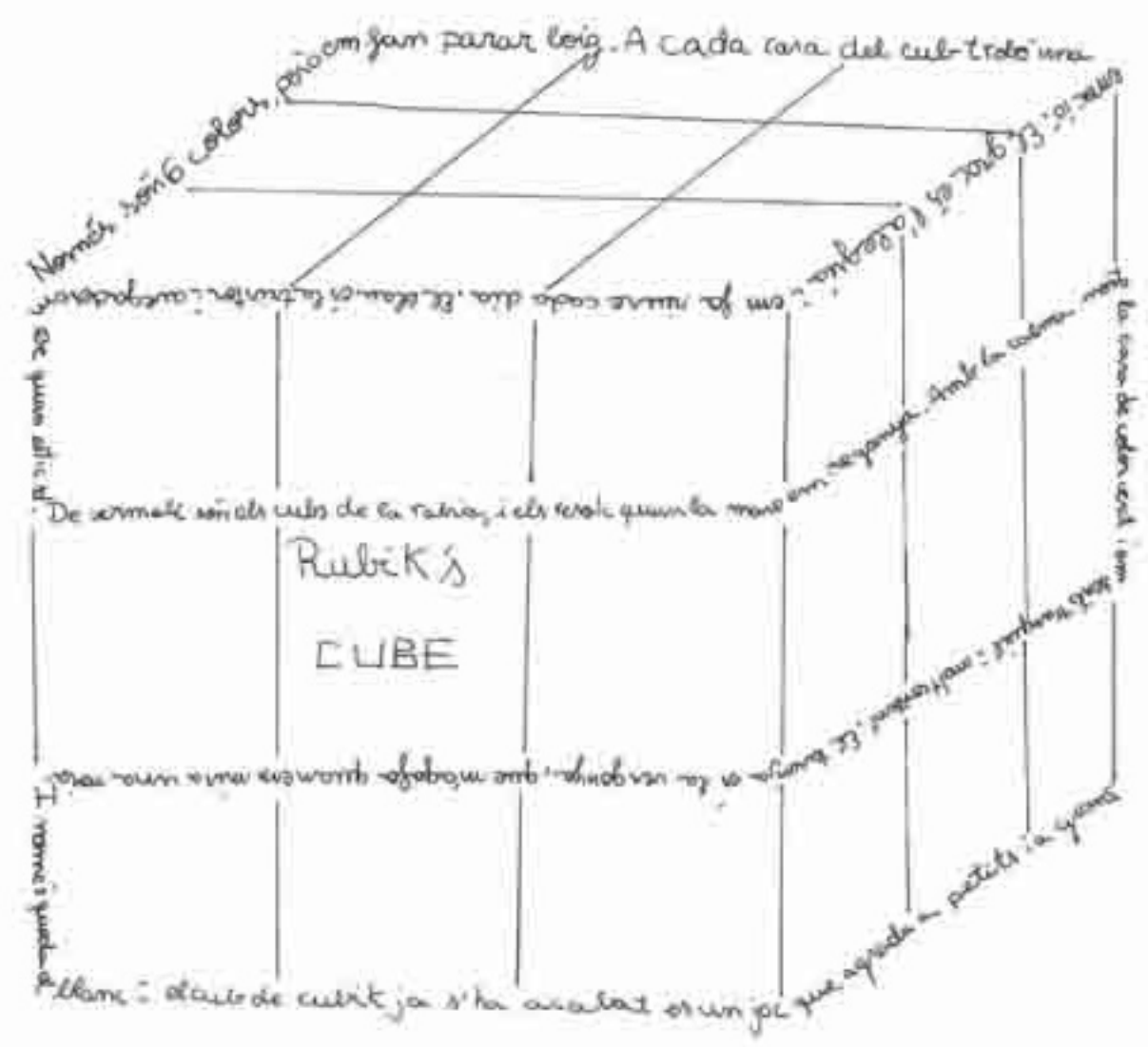
A la sabata, amb els cordills he escrit DOMINI que està sobre la dona.

I amb els cabells, els ulls i les llàgrimes de la dona, he escrit POR.

Joestic en contra del masclisme perquè tots som iguals, home o dona, som el que som, tots tenim els mateixos drets i ens hem de respectar.

AUTOR/A David Pérez Estévez

NIVELL 6è

AUTOR/A David Pérez Estevez

NIVELL 6è

EL CUB DE RUBIK

Només són 6 colors,
però em fan parar boig,
a cada cara del cub trobo una emoció.
El groc és l'alegria
I em fa riure cada dia
El blau és la tristor,
I a vegades em ve quan estic sol.
De vermell són els cubs de la ràbia,
i els resolc quan la meva mare em reganya
Amb la calma resolc la cara de color verd,
I em sento tranquil i molt content.
El taronja és la cara de la vergonya,
I m'agafa quan em mira una noia.
Només queda el blanc,
i el cub de rubik ja s'ha acabat.
És un joc que agrada a petits i a grans!!!

AUTOR/A Mar Rapela Garcia

NIVELL 6è B

Persones

AUTOR/A Mar Rapela Garcia

NIVELL 6è B

Persones

Persones, ni tan sols una igual,
hi ha algunes que tenen diferent color de pell, d'ulls i de cabell.

Tots tenim defectes que no podem evitar,
som tots diferents, cadascú amb la seva creativitat
on hi hagi dues persones iguals,
digues-m'ho que serà una novetat.

A les persones no se'ls hi pots canviar l'essència,
jo t'ho dic, és una advertència.

Tots tenim dret a ser com volem

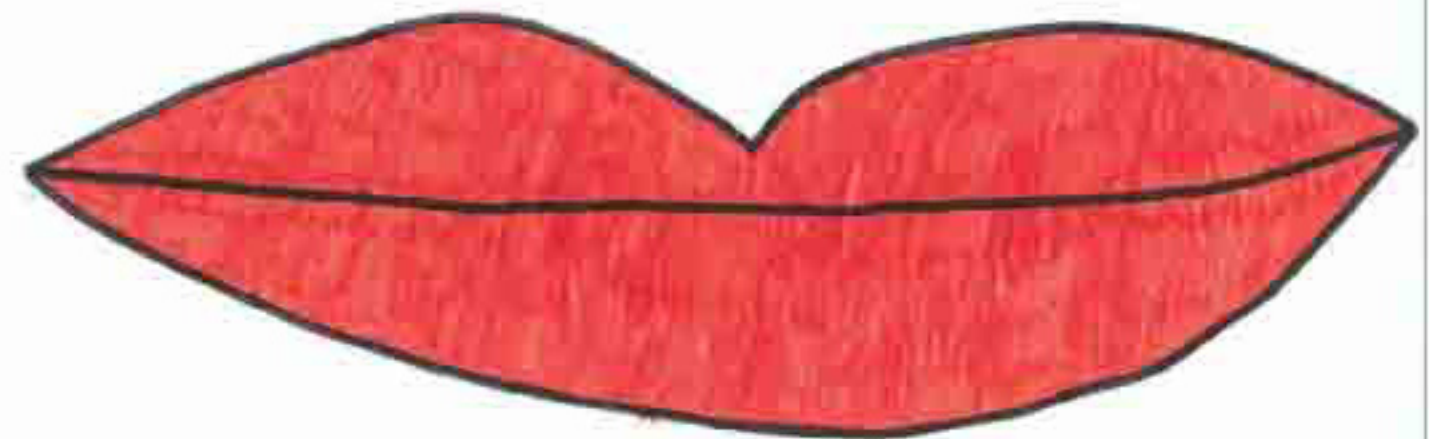
AUTOR/A Zaira Blanco Leo

NIVELL 6è

PINTA

LLAVIS

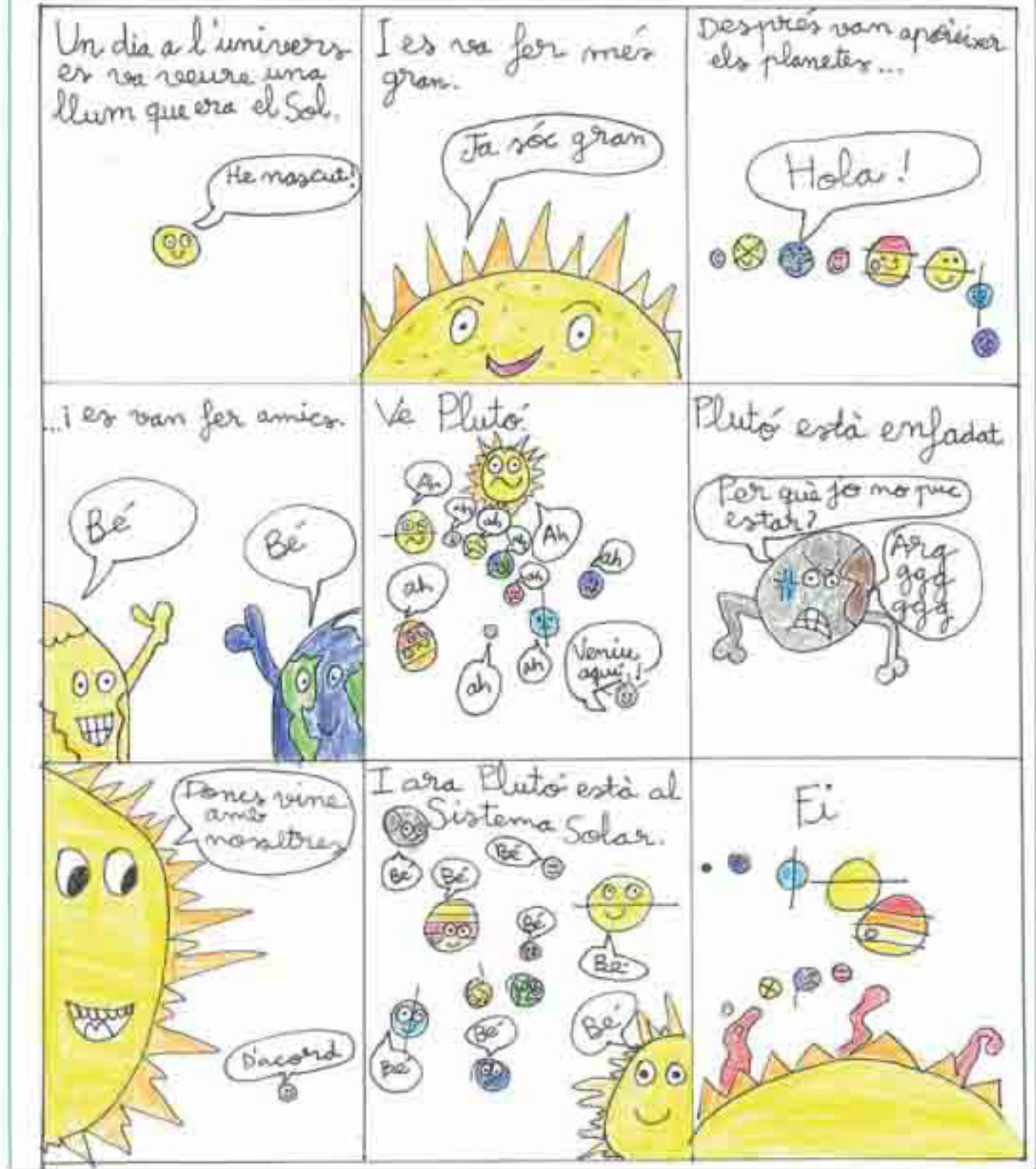
CÒMIC

"Quatre proves per ser un bon espia" Exaequo		
Paula Muñoz Mirado	3r de Primària	Escola Joan Bardina
"Un alien enamorat" Exaequo		
Miriam Zorua	3r de Primària	Escola Montbaig
"L'univers"		
Martí López Cayero	3r de Primària	Escola Vicente Ferrer
"L'esquelet"		
Rebeca Palomo Martínez	3r de Primària	Escola Marianao
"Dibuixa'm"		
Carolina Muñoz Simón	4t de Primària	Escola Barrufet
"Un aniversari mig oblidat"		
Aitana Rubio Navarro	4t de Primària	Escola Casablanca
"El meu amic especial" Exaequo		
Emma Gómez	4t de primària	Escola Joan Bardina
"Els germans globus" Exaequo		
Diego Sanhueza Michea	4t de Primària	Escola Santo Tomàs
"El millor amic del món"		
Paula Andrea Chocata Flores	5è de Primària	Escola Marianao
"La nena i el extraterrestre"		
Mariam Bousbiba	5è de Primària	Escola Montbaig
"L'Àngels a la presó"		
Fabiola Dabouza Cañero	5è de Primària	Escola Amat Verdú
"Tots tenim sentiments" Exaequo		
Mohamed Redachafat	5è de Primària	Escola Antoni Gaudí
"La lliga dels científics" Exaequo		
Iñigo Augusto	6è de Primària	Escola Amat Verdú
"El senyor corredor" Exaequo		
Nora Pasternak Torbio	6è de Primària	Escola Josep M. Girona
"L'abella somiadora" Exaequo		
Ions Hernández Ferrer	6è de Primària	Escola Benyure
"La caputxeta adolescent" Exaequo		
Laura Mariño Quesada	6è de Primària	Escola Massallera
"El gos perdut" Exaequo		
Alba Llosa	6è de Primària	Escola Casablanca

UN ALIEN ENAMORAT

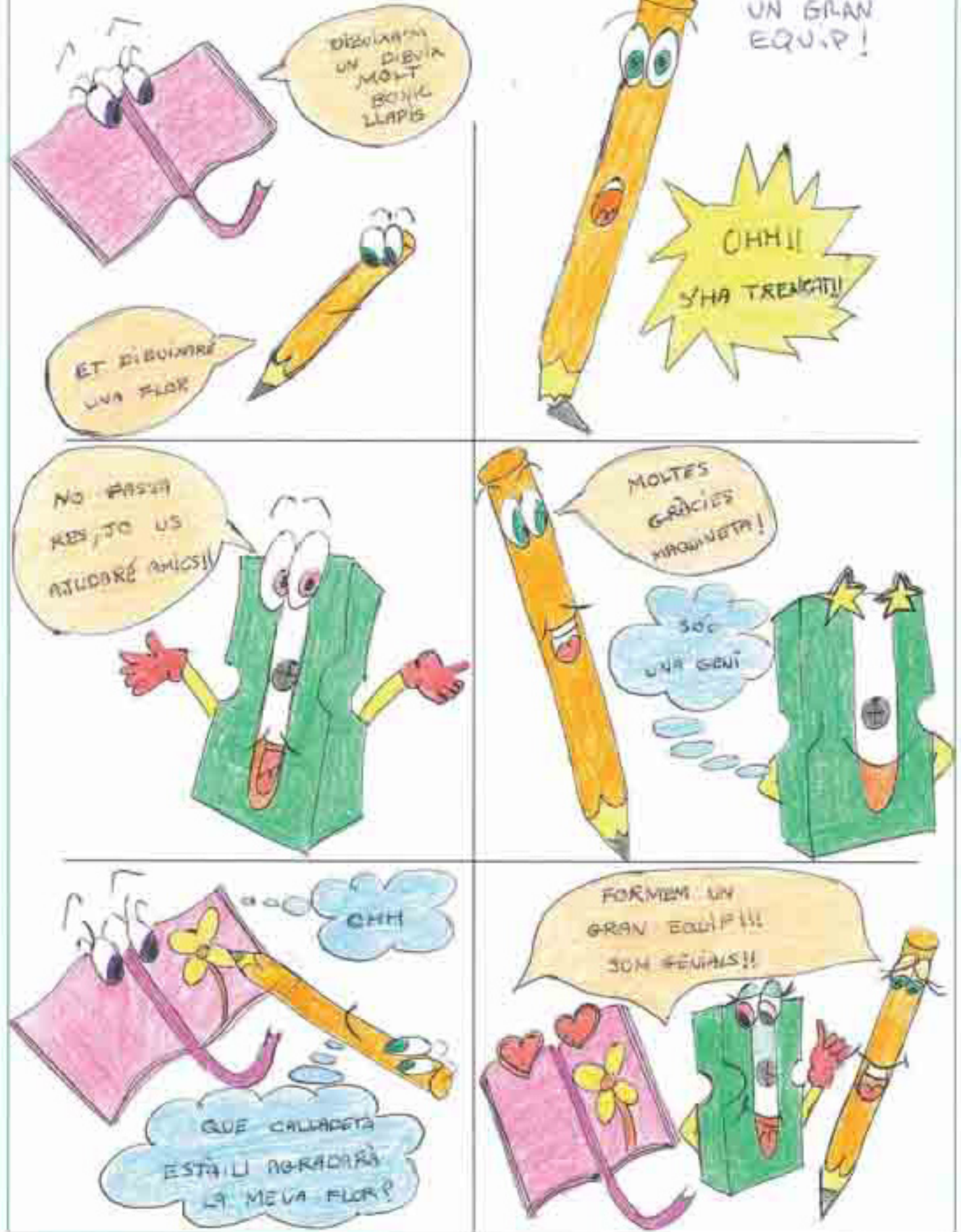

L'UNIVERS

LES QUELETS

"UN ANIVERSARI MIG OBLIDAT"

ELS GERMANS GLOBUS

Tots els divuites quatre germans jugaven:

Alguna petita no li deixaven jugar

Els germans van continuar

Els quatre es van anar a la seva casa

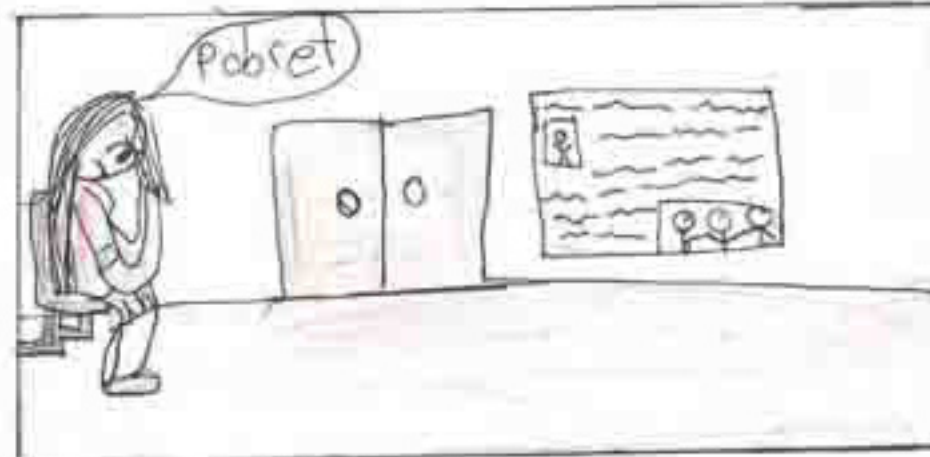
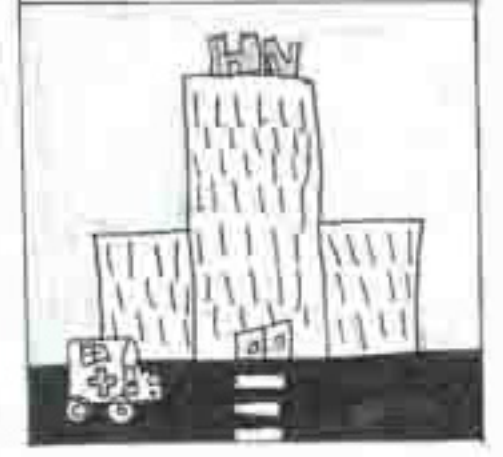
El gamma petit se'n va anar a la seva habitacio.

Els germans li van demanar perdó

Sempre van jugar com germans. F

LA NENA I EL EXTRAERRESTRE

1 A LA TINDA VAN ESTAR 2 HORES ESTUDIANT PER A VEURE L'EXTRAERRESTRE

2 LA NENA HA DIT UNA MENTIDA

3 A LA TINDA VAN ESTAR 2 HORES ESTUDIANT PER A VEURE L'EXTRAERRESTRE

4 EL EXTRAERRESTRE VA ENTRAR A LA HABITACIÓ

5 PER EL MATÍ VAN AMAR DE PORRE

6 HI HAVIA UNA VEGETA UN ÀNGEL QUE ERA MOLT ENTENEDOR DA I VA FOMAR UN BANC

7 LA NENA VA VEURE UN EXTRAERRESTRE

8 I VAN ESTAR JUGANT FINS QUE AMANU VA AMAR DE MORDRE AL SEU PLANCAT

9 VAN SORTIR AL JARDÍ!

10

1 UN COP ALLÀ...

2 L'ÀNGEL NO VOLIA ANAR A LA PRESÓ. ESTÀ UN TRISTE

3 L'ÀNGEL ES VA AMAR A CASA SEUA

4 HI HAVIA UNA VEGETA UN ÀNGEL QUE ERA MOLT ENTENEDOR DA I VA FOMAR UN BANC

5 EL POLICIA GUARDIA VA ANAR A TALLAR AMB EL COP DE POLICIA I VA EXPLICAR QUE...

6 VAN PASSAR ELS MESOS I L'ÀNGEL VA APRENDRE LA LLINGÜA PEDAGÒGICA I VA GUARDAR HAVIEN CONVERTEIT EN UN DÍMONI.

7 EL POLICIA GUARDIA VA ANAR A TALLAR AMB EL COP DE POLICIA I VA EXPLICAR QUE...

8

9

10

Títol: L'ÀNGEL A LA PRESÓ

TOTS TENIM SENYIMENTS

Somys conedor

Per Nara
Pasternak Toribio

Fi

L'ABELLA SOMNIADORA

Hola, em dic Jini, i el meu cap està ple de somnis.

Tot hom diu que és molt perillós sortir de l'exan

Però no els hi vaig fer cas, i un dia me'n vaig anar.

Vaig arribar a un camp ple de flors, on vaig conèixer altres abelles.

Em van explicar que no molt lluny d'allí hi havia un poble.

Em vaig estar mirant el poble, però el que més em va cridar l'atenció van ser els nens jugant al parc

De cop i volta em va venir un somni nou al cap.

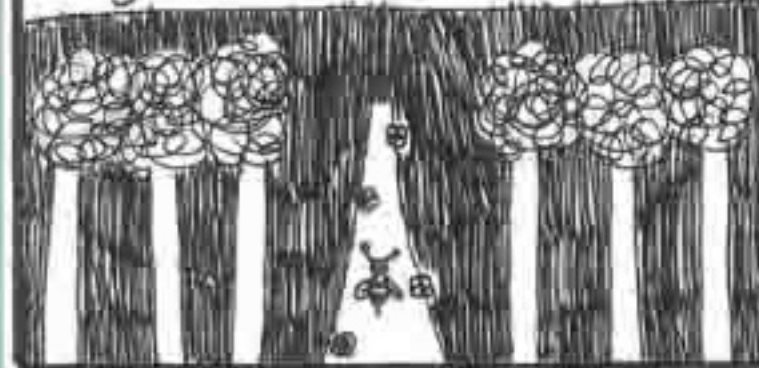
Volia jugar en un parc com els nens humans!

Després d'estar jugant me'n vaig anar cap al bosc.

Dins del bosc era tot molt gosc, però de cop i volta es van encendre petites llums...

EREN LES CUQUES DE LLUM!

Gràcies a elles vaig poder travessar el bosc, i gora em vaig trobar un parc d'atraccions.

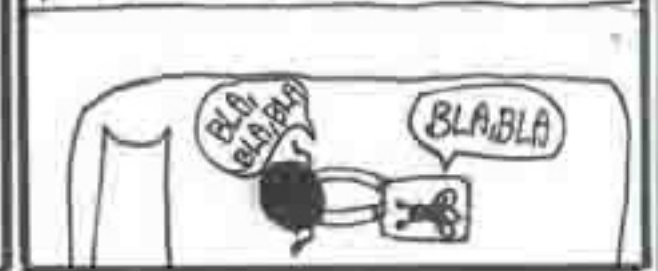
De sobte em va venir al cap una idea esbojarrada, em volia fer amiga d'una

HUMANA!!!

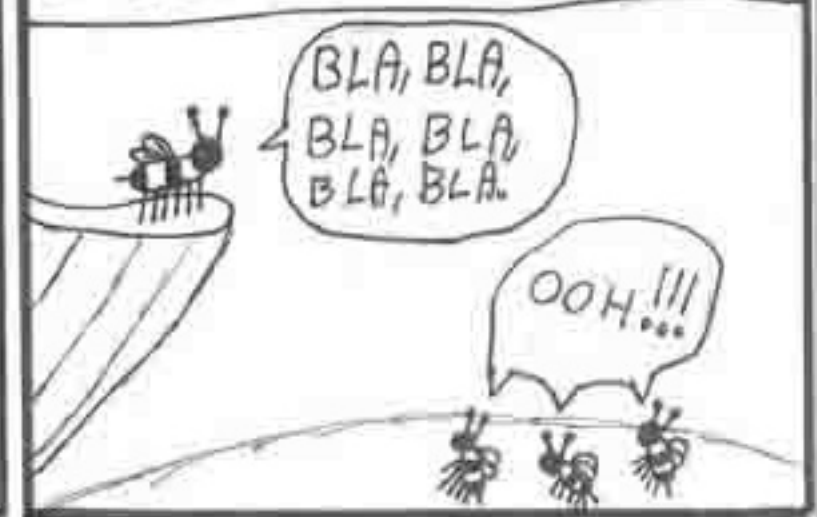
Em vaig gixar en una nena que s'estava menjant un cotó de sucre.

Abans que la nena es dormís vaig començar a parlar amb ella, i ens vam fer amigues.

L'endemà ens vam despedir, i vaig emprendre el camí de retorn a casa.

Quan vaig arribar a casa li vaig explicar a tothom el que m'havia passat.

AUTORA Laura Marino Quesada

NIVELL 6è

¡¡¡¡¡

QUIN LLOP
ADOLESCENT
HAVIA DE SER
ADOLESCENT!!!

ME LAS
PAGARAS

¡¡¡¡¡

NO
ADREM

A CASA DE LA VIA

PER
FIIII!

4:025

EM RENDEIXO!

??

D'ACORD

4:025

DIVS DE CASA DE LA VIA

GRÀCIES!

DE RES, PERÒ LA
PROPENA VEIADA
DE MMA UN SERVEI
400 MICELI!

JA CONEIXEU LA
HISTÒRIA DE LA
CAPXETA ADOLESCENT

FTI

¡¡¡¡¡

ADÉU!

AUTORA Laura Marino Quesada

NIVELL 6è

TOTHOM CONEIX LA
HISTÒRIA DE LA CAPXETA
PERÒ QUÈ VA PASSAR
QUAN ES VA FER
ADOLESCENT?

ARA HO SABREM...

A LA CAPXETA ADOLESCENT

CAPXETA
BAIXA!

JA BAIXA!

PERÒ NENY,
QUÈ
M'HA
CANVI
D'AMBE!

JA...
AGAFI AQUEST
LISTELL I
PORTA-LI A
LA VIA

D'ACORD

NO REVISI
L'ANTM...

LA LA PUXETA
-XE, TE!

NO PENSA
DE CALI
FLAORIS

PERÒ...
QUE S'HA
CANVIAT?

MIRA,
EL UDPR

HOLA!
S AD...
ADJEST
L'AM/ES
MES CUET

¡¡¡¡¡

¡¡¡¡¡

¡¡¡¡¡

¡¡¡¡¡

¡¡¡¡¡

MÉS TARD

NA HO
MHO CEEC

AVE
SIT

NOI!

DONCS JO
LA ORDARE

¡¡¡¡¡

JA ET
TINCI

¡¡¡¡¡

¡¡¡¡¡

¡¡¡¡¡

¡¡¡¡¡

La cuinera sortia de treballar. Quan anava cap a casa es va trobar un gos.

La cuinera li va dir que si volia anar a la casa seva, el gos va anar.

Al dia següent... la cuinera va començar a passar fulls per tot el carrer.

Va passar mig mes i ningú la va trucar.

Com no volia deixar-lo sol... es va quedar el gos.

Però... El que no us esperau és...

Una vegada estaven al carrer, la cuinera li va donar el gos al seu amo...

La cuinera estava una mica trista perquè havia marxat el gos...

És el gos ha vingut però... perquè havia vingut?

El gos es va quedar amb la cuinera. Ella li va posar un nom, i s'ho van passar súper bé dos junts!

I van ser molt feliços sempre